

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Dufka a přísedících Andrey Záhořákové a RSDr. Jaroslava Procházky v hlavním líčení konaném dne 6. února 2019

takto:

Obžalovaní

1. M.Z., narozený XXXXX, v XXXXX, vedoucí dopravy XXXXX, trvale bytem XXXXX, fakticky bytem XXXXX, PSČ XXXXX, okres XXXXX,

2. M.S., narozený XXXXX v XXXXX, OSVČ, trvale bytem XXXXX, PSČ XXXXX, okres XXXXX,

jsou vinni, že

dne 8. 9. 2015 v době mezi 11.20 až 11.35 hod. v Uherském Hradišti na ulici XXXXX 1244, Zlínský kraj, vstoupili po předchozí dohodě společně do prodejny XXXXX, přičemž byli oděni do motocyklového oblečení s přilbami a kuklami na hlavách, aby tak zamezili svému ztotožnění. M.Z. okamžitě přešel za obslužný pult k prodavačce K.K., narozené XXXXX, která ve strachu nekladla přichozím žádný fyzický odpor a jen z obavy o své zdraví a život křičela o pomoc, na což pachatelé nijak nereagovali, a obžalovaný Z. přineseným šroubovákem vypáčil dvě zásuvky pod obslužným pultem, ze kterých vybíral šperky a dával je do tašky, kterou si do prodejny přinesli se sebou. Další pachatel M.S. ve stejné době přistoupil ke skleněným vitrínám, které se nacházely v prostoru před obslužným pultem, tyto odemkl klíčkem v zámku a z těchto také bral plata se šperky, které rovněž ukládal do přinesené tašky. Za této situace pak do prodejny vešel kolemjdoucí Z.T., narozený XXXXX, který se snažil zabránit pachatelům v loupeži, kdy na tyto nejprve křikl

a vyběhl ze zlatnictví na chodbu, kde se snažil držet vstupních dveří do prodejny zabránit pachatelům v odnesení lupy, v čemž se mu záhy snažil pomoci i další kolemjdoucí D.M., narozený XXXXX, kdy oba společně drželi prosklené dveře zlatnictví. Na to obžalovaní zareagovali snahou o opuštění prodejny, když se pokoušeli otevřít dveře do vestibulu domu, přičemž do nich i tloukli a kopali tak, že obžalovaný S. prokopl sklo ve spodní části dveří. Na tuto situaci, kdy se jim nedařilo dveře otevřít, pak zareagoval obžalovaný M.Z. jednak tím, že železným páčidlem rozbil ve výši hlavy skleněnou výplň dveří, která se roztrhla a zasáhla oči poškozeného Z.T., který pro bolest v očích dveře pustil a z místa se snažil odejít, a jednak také tím, že vzal do ruky do té doby skrývanou pistoli, kterou namířil na D.M., který dveře také pustil. Na to obžalovaní otevřenými dveřmi odcházeli z prodejny, přičemž se ještě D.M. snažil odebrat obžalovanému S. tašku s uloupenými šperky, kterou měl na rameni, načež se o tašku začali přetahovat, na což zareagoval obžalovaný M.Z. střelením poškozeného M. zblízka do lýtka pravé nohy, po čemž jim tento přestal klást odpor, načež oba obžalovaní z vestibulu domu utekli na ulici, aniž by s sebou odnesli i tašku, která se svezla obžalovanému S. z ramene a zůstala tak na místě činu i se šperky. Na ulici pak oba obžalovaní nasedli na připravený motocykl přesně neztotožněného typu bez registrační značky, kterým na místo i přijeli, a z místa odjeli.

Oba obžalovaní takto způsobili škodu společnosti XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX poškozením zařízení prodejny a části šperků v celkové výši 37.582 Kč s tím, že pokud by se jim podařilo z místa činu odnést v tašce uložené šperky, byla by poškozené společnosti způsobena další škoda ve výši 1.204.972 Kč.

Obžalovaný M.Z. sám takto způsobil:

- Z.T. poranění obou očí, a to na levém oku pronikající poranění v oblasti rohovky s úlomkem skla s úrazovým zákalem čočky a na pravém oku pak vícečetná stržení svrchní vrstvy rohovky, což si vyžádalo akutní ošetření a operaci očí s hospitalizací v Krajské nemocnici Tomáše Bati ve Zlíně a pracovní neschopnost poškozeného od 8. 9. do 2. 10. 2015 a způsobilo mu citelné omezení v obvyklém způsobu života po dobu minimálně 5 dnů a částečné do března 2016, přičemž mu byly způsobeny i trvalé následky spočívající v jizvě rohovky a úrazovém zákalu čočky, který byl řešen operační náhradou čočky;

- D.M. průstřel pravého bérce, kdy v průběhu střelného kanálu vznikla tříštivá zlomenina horní části pravé kosti holenní nezasahující do kloubu, přičemž pracovní neschopnost poškozeného trvala nejméně po dobu dvou let s citelným omezením v obvyklém způsobu života po dobu 6 měsíců a s částečným omezením do současné doby.

Tedy

obžalovaný M.Z.

proti jinému užil násilí a pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci a takovým činem způsobil těžkou újmu na zdraví a současně jednal v úmyslu způsobit značnou škodu, k čemuž jeho jednání bezprostředně směřovalo, avšak k dokonání trestného činu v tomto směru nedošlo,

obžalovaný M.S.

proti jinému užil pohružky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci a způsobit takovým činem značnou škodu, k čemuž jeho jednání bezprostředně směřovalo, avšak k jeho dokonání nedošlo,

oba obžalovaní

zničili a poškodili cizí věc a způsobili tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou,

čímž spáchali

obžalovaný M.Z.

zločin loupeže podle § 173 odst. 1, 2 písm. b), c) trestního zákoníku, dílem dokonáný, dílem zůstavší ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

obžalovaný M.S.

pokus zločinu loupeže dle § 21 odst. 1 - § 173 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku,

oba obžalovaní

přechin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku

a za to se odsuzují

obžalovaný M.Z.

Podle § 173 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **8 (osmi) let**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje **do věznice s ostrahou**.

obžalovaný M.S.

Podle § 173 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **5 (pěti) let**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje **do věznice s ostrahou**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu jsou **oba obžalovaní** povinni společně a nerozdílně zaplatit náhradu škody poškozené společnosti XXXXX, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX ve výši 37.582 Kč.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je **obžalovaný M.Z.** povinen zaplatit náhradu škody poškozeným:

- Z.T., narozenému XXXXX, trvale bytem XXXXX, ve výši 74.489 Kč,
- D.M., narozenému XXXXX, trvale bytem XXXXX, ve výši 316.507 Kč,
- Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra České republiky, pobočce Olomouc a Ostrava, se sídlem Ostrava, Hlávkova 2, ve výši 316.182 Kč.

Odůvodnění:

1. Dokazováním provedeným v několika hlavních líčeních byl prokázán skutkový děj popsany podrobně výše ve výrokové části rozsudku, tzn. že bylo prokázáno – stručně řečeno – že obžalovaní M.Z. a M.S. po předchozí dohodě přijeli dne 8. 9. 2015 před půl dvanáctou dopoledne na motocyklu řízeném obžalovaným S. do Uherského Hradiště na ulici XXXXX, kde motocykl odstavili před prodejnu šperků provozovanou společností XXXXX. Aniž by si z hlavy sundali kukly a motoristické přilby, vešli oba do prodejny, kde – aniž by jakkoliv reagovali na křičící prodavačku volající o pomoc – obžalovaný Z. vypáčil šuplíky pod prodejním pultem a obžalovaný S. otevřel vitríny a z obou míst vybírali plata se šperky, která dávali do přinesené tašky. V těchto chvílích však do prodejny vešel poškozený T., který vykřikl a začal z chodby držet dveře (tlačit do nich), aby je obžalovaní nemohli otevřít směrem do chodby (vestibulu) domu. V tom mu vzápětí pomáhal i poškozený M.. Na to obžalovaní přišli ke dveřím a pokoušeli se je otevřít, přičemž S. prokopl sklo ve spodní části dveří a Z. jednak rozbil sklo v jejich horní části, přičemž střepy poranily poškozeného T. na očích, a jednak namířil na poškozené zbraň, takže dveře pustil i M.. Poté oba obžalovaní opouštěli prodejnu, přičemž se ještě poškozený M. pokusil strhnout S. z ramene tašku, což se mu i podařilo, ovšem během potyčky mezi poškozeným a obžalovaným použil obžalovaný Z. zbraň a střelil poškozeného do nohy, načež tento přestal klást odpor. Poté oba obžalovaní bez tašky a bez šperků z místa odjeli na motocyklu.

Průběh dokazování - vyjádření obžalovaných:

2. **Obžalovaný M.S.** ke skutečnostem kladeným mu za vinu shodně v přípravném řízení i u hlavního líčení - pokud se jedná o to zásadní - uvedl, že s popisovanou trestnou činností nemá nic společného, v klenotnictví XXXXX v Uherském Hradišti nikdy nebyl a město ani nezná, když v něm byl pouze asi třikrát v aquaparku. Nijak blíže nezná ani spoluobžalovaného Z., znají se pouze z bydliště jako kdokoliv, kdo bydlí v malé obci, občas se pouze potkali v hospodě a někdy v minulosti mu něco svařoval. K okolnostem souvisejícím dále uvedl, že je pravdou, že má zkušenosti s řízením motocyklů, a to i sportovních, na motorkách jezdí od svých patnácti let, po celou dobu si kupuje časopisy o motocyklech, takže se v nich vyzná, motocykl na záznamu odhadl na Suzuki GSXL. K fotografiím pořízeným ze záznamů kamer a založeným ve spise (a videozáznamu), které mají zachycovat pachatele trestné činnosti na motocyklu před a po jejím spáchání, dále uvedl, že na fotografiích určitě není on, postava řidiče vypadá v ramenech jinak, než jeho, rovněž poměr jejich postav neodpovídá poměru postav na fotografiích. Není ani zvyklý vozit jako spolujezdce osoby tělesné konstituce zachycené na fotografiích, na motorce jezdíval s přítelkyní. Ke způsobu jízdy také uvedl, že zastavuje pouze jednou nohou, protože oběma nedosáhne na zem.
3. Na svoji obhajobu dále obžalovaný uvedl, že se trestné činnosti ani nemohl dopustit, neboť když se o něj začala zajímat policie, zjistil z deníku pana V. – uměleckého kováře, jinak také jeho příbuzného, s nímž v daném období spolupracoval, že dne 8. 9. 2018 pracovali na dvou zakázkách, když ráno pracovali na nápisu „Vinotéka“ a později se přesunuli do Hovorán do firmy pana Z., kde připravovali – ohýbali materiál na výrobu stříšek pro bytový dům v Brně, které v dalších dnech také instalovali. V poledne tedy v Uherském Hradišti nemohl být. Záznamy v deníku psal on sám, svědek V. je kontroloval, sloužily k evidenci a jeho odměňování.
4. K faktu, že na místě činu byly ztotožněny jeho pachové stopy, obžalovaný uvedl, že jediné vysvětlení, které má, je, že v neděli před 8. 9. 2015 (možná ještě v předchozí neděli) pracoval u spoluobžalovaného Z., kde měl svoji svářečskou helmu a své rukavice, které tam zapomněl. Přitom obžalovaný připustil, že rukavice řidiče motocyklu zachycené na fotografii vypadají jako ty, které používal, jednalo se o běžné pracovní rukavice.

5. **Obžalovaný M.Z.** k věci uvedl, že je nevinný a že se tedy předmětného skutku nedopustil. Na svoji obhajobu uvedl, že v době spáchání skutku byl v práci ve své firmě, kde probíhala přístavba koupelny, a nemohl z práce odejít. Nevěděl přesně, po jakou dobu v práci byl, pamatoval si pouze, že telefonoval své matce, která se s ním o chod firmy stará, aby vybrala peníze pro pana P., kterého poslal na nákup do Brna. Jeho přítomnost na pracovišti by mohli potvrdit i zaměstnanci firmy a bylo by ji možno dovodit také z e-mailové komunikace, když posílal asi dvě objednávky materiálu, dalšími e-maily potvrzoval zákazníkům objednávky, řidičům psal adresu vykládky a nakládky. Sám se pokoušel u jeho operátora zjistit pohyb telefonu v uvedené době, ale bylo mu řečeno, že začal až 20. 9. Obžalovaný neměl vysvětlení pro nálezy svých pachových stop na místě činu, když pouze uvedl, že jediné, co ho napadá, je osoba jeho švagra P.S., který je kriminalistou a s nímž vede dlouholetý spor o majetek matky. Tento mu mj. i řekl, že nemá zapomenout, kde pracuje. Navíc jeho sestra navštívila jejich rodinu a příbuzným řekla, aby od něj (obžalovaného) dali ruce pryč, protože po něm jde kriminální policie. Jednání švagra oznámil na GIBS a poté jej navštívil kpt. B. a chtěl po něm pachové stopy; aby neměl problémy, tak je odevzdal. Obžalovaný také uvedl, že jej jeho švagr navedl k napadení jednoho člověka, za což teď má trestní stíhání. K osobě spoluobžalovaného obžalovaný uvedl, že jej nijak dobře nezná, pouze jednou mu pomáhal v práci. Věděl, že měl v dané době silniční motorku, ale nikdy s ním na ní nejel. K problematice rukavic dále uvedl, že pracovali společně u něho na dílně, kde jsou rukavice všude, používali různé druhy rukavic.

Výpovědi svědků:

6. **Poškozený Z.T.** k věci uvedl, že si všiml dění v prodejně, když uslyšel volání o pomoc. Když přišel ke dveřím, všiml si nejprve menšího z pachatelů, který stál k němu blíže a v té chvíli se ničeho nedopouštěl, pouze se k němu otočil a pozoroval jej, další pachatel, o dost vyšší, byl vzadu a páčil skříňky a šuplíky a plata se šperky dával do tašky. On na situaci reagoval tím způsobem, že chytil dveře, aby pachatelé nemohli z prodejny odejít, vzápětí se k němu přidal i druhý poškozený, takže dveře za kliku a madlo drželi oba. Na to reagovali pachatelé, kteří přišli ke dveřím, nejprve ten menší, a pokoušeli se je otevřít, když jim to nešlo, tak jeden z nich kopl do dveří a prokopl sklo v jejich spodní části, jednalo se o drátěné sklo. Vzápětí následoval úder do horního skla, z něhož střepy zasáhly svědka do očí. Svědek nevěděl, jestli obě skla rozbila jedna osoba, díval se na nohu, která prokopl sklo a byla obuta v těžkých botách a přemýšlel, že do ní kopne, a v tom jej zasáhly střepy, načež dveře pustil. Začal si střepy vytřepávat a v tom uslyšel výstřel; v té chvíli se nacházel ve vestibulu domu, odkud se vcházelo do prodejny, asi 1,5 metru od pachatelů, kteří během vytřepávání střepů opustili prodejnu i vestibul. Ještě si periferně všiml, že druhý poškozený se přetahoval s jedním z pachatelů o tašku. Svědek připomněl, že se to všechno seběhlo velmi rychle, od jeho příchodu ke zlatnictví do rozbití skla nemusela uplynout ani minuta.
7. K popisu pachatelů svědek uvedl, že byli rozdílné výšky, oba měli přilbu, kuklu a rukavice, které popsat nedokázal, menší měl bundu do pasu a při prokopnutí skla si všiml vysoké těžké boty. Svědek si nevšiml, že by některá plata se šperky měli v rukou oba pachatelé, všiml si pouze vyššího, který je dával do tašky; který z nich měl tuto tašku u sebe při opuštění prodejny, si svědek nevšiml. Svědek odhadl, že výška obžalovaného S. by mohla odpovídat výšce menšího z pachatelů, druhý byl vyšší asi o půl hlavy, o 10 cm.
8. K následkům na zdraví svědek dále uvedl, že mu střepiny pořezaly oči, přičemž horší to bylo na levém oku, kde si následky nese doposud, protože vidí rozmazaně, a lepší to už asi ani nebude, protože má na oku jizvu. V průběhu léčby se musel podrobit několika zákrokům, posledním na jaře 2016.

9. **Poškozený D.M.** soudu sdělil, že když přišel ke zlatnictví, tak menší pachatel stál u výlohy, tedy blíže k němu, vyšší byl dále od něj u vitríny, nevšiml si, že by dával plata se šperky do tašky. U dveří prodejny stál druhý poškozený a držel kliku dveří nahoře. Ke dveřím pak přišel menší z pachatelů a pokoušel se prokopnout drátěné sklo v jejich spodní části, což se mu napoprvé nepodařilo, musel kopnout asi třikrát, čtyřikrát. Pak tam přišel i druhý pachatel, který na ně namířil zbraň a rozbil sklo páčidlem. Když si svědek všiml pistole, chtěl místo opustit a přitom před sebou také podél zdi tlačil druhého poškozeného, přičemž v té chvíli ani ještě nevěděl, že má střepy zasažené oči. Přitom ten vyšší z pachatelů už opouštěl vestibul budovy a vcházel na ulici, menší z pachatelů měl při odchodu na pravém rameni sportovní tašku, za kterou ho svědek uchopil stejně jako za krk a stáhl ho k zemi. V této chvíli byl otočen zády k východu z vestibulu, když se najednou ozvala rána, načež se svědek napřimil stejně jako pachatel, kterého držel. Svědek ho chtěl v této situaci zasáhnout úderem, ale když se za tímto účelem pootočil, tak spodní část nohy zůstala stát na podlaze a tělo se pootočilo jenom na kosti; do této chvíle svědek nevěděl, že byl postřelen. Nyní začal ztrácet stabilitu a padat, přičemž však držel stále tašku a stahoval tak na sebe i pachatele, který zareagoval natažením ruky, což vedlo k tomu, že mu taška z ruky sjela a že svědek upadl na podlahu vestibulu; to již oba pachatelé utíkali k motorce. Následně mu přítomné osoby poskytly první pomoc a byl převezen do nemocnice.
10. K osobám pachatelů svědek pouze uvedl, že dle jeho názoru byli oba muži, jeden byl menší postavy, štíhlý, na hlavě měli oba motorkářskou přilbu, oba měli motorkářské oblečení a rukavice, druhý byl podstatně vyšší, byl také vyšší než svědek, podle svědka měl ramena, drobný rozhodně nebyl. K přilbám svědek uvedl, že byly bílo-černé a měly nějaké ornamenty. Svědek také konstatoval, že oblečení osob jedoucích na motocyklu včetně přileb zachycených na fotografiích ve spise odpovídá oblečení pachatelů trestné činnosti. Rovněž výška obžalovaného S. dle názoru svědka odpovídá výšce menšího z pachatelů. Kromě tašky, o které se svědek zmiňoval, měl ještě ten vyšší pachatel u sebe tesařský nástroj na vytahování hřebíků, který byl na místě zajištěn a tvoří přílohu spisu. Po celou dobu trvání incidentu, což byly asi 4 minuty, z nichž asi 2 minuty se pachatelé nacházeli v prodejně, na sebe nepromluvili, takže se svědek nemohl vyjádřit k jejich hlasům.
11. Ke způsobené mu újmě na zdraví svědek uvedl, že utrpěl průstřel nohy a rozdrčení lýtkové kosti, přičemž v pracovní neschopnosti byl po dobu dvou let, kost se mu však stále nechce zahojit. Doposud je také omezen v obvyklém způsobu života, neboť má zakázáno přenášet těžké předměty kvůli šroubům v noze. Má nárok na částečný invalidní důchod, který však nepobírá, protože by to pro něj bylo finančně nevýhodné.
12. Ve své doplňující výpovědi před soudem (vzhledem k výpovědi svědka H., viz níže) svědek ještě uvedl, že si je jistý tím, že po něm vystřelil vyšší z pachatelů, který předtím rozbil dveře, namířil na něj pistoli a odcházel jako první; svědek nevěděl přesně, zda pachatel stejnou rukou rozbil sklo i mířil, usuzoval však, že musel páčidlo upustit. Menšího z pachatelů se podařilo svědkovi „zpacifikovat“, ale ten vyšší se pro něj vrátil a střelil jej; okamžik výstřelu však neviděl, byl otočen ke vstupu zády, pouze ho slyšel, když držel menšího při zemi v úrovni svých kolen, k čemuž využil popruhy tašky, a po výstřelu se narovnal a chtěl se otočit, což však již nedokázal, protože se neudržel na poraněné noze. Za dané situace si tedy ani nevšiml, zda si pachatelé případně při odchodu pistoli nepředali (svědek H. uváděl, že pistoli měl při odchodu menší z pachatelů).
13. Další vyslechnutou **svědkyní** byla **K.K.**, prodavačka v prodejně XXXXX, která byla s pachateli v bezprostředním kontaktu. Tato svědkyně uvedla, že si předmětného motocyklu všimla už během dopoledne, když asi dvakrát, nebo třikrát projel kolem prodejny. Pak se před obchodem objevil v době, kdy byla kolegyně na obědě, sesedli z něho ti pachatelé a rychlým krokem vešli do prodejny, přičemž ten vyšší z nich šel okamžitě k ní za pult a začal páčit šuplíky se šperky a házel plata do

přinesené sportovní tašky; takto vypáčil dva šuplíky. Menší z pachatelů šel k vitríně, kterou normálně odemkl klíčkem a začal z ní brát další šperky. Oba je pak házeli do tašky, která byla mezi nimi na pultě, přičemž oba museli plata se šperky vložit vzhledem k jejich velikosti, tzn. že museli i ruce dovnitř tašky strčit. Když svědkyně začala volat o pomoc, nahlédla do obchodu prodavačka z vedlejší prodejny a také poškozený T., který na pachatele něco zakřičel, a poté tito šli ke dveřím, z čehož svědkyně nabyla dojmu, že se lekli a na přítomnost pana T. reagovali odchodem, když v této chvíli byla ona schovaná za pultem; podle svědkyně tedy pokud by tam poškozený nepřišel, vzali by šperků i více. Dveře však drželi z druhé strany poškození, nejprve viděla jenom pana T., druhého až když ležel postřelený na zemi, a proto začali do dveří něčím bouchat a pak uslyšela výstřel. Předtím si nevšimla, kdo z nich bral tašku a neviděla ani, s kým se poškozený o tašku přetahoval. Výstřel podle názoru svědkyně směřoval ven z prodejny, pachatel tedy střílel ještě v prodejně, nevěděla však, který z pachatelů vystřelil. U hlavního líčení svědkyně uvedla, že již ani neví, zda u některého z pachatelů zbraň viděla, a protože v přípravném řízení uvedla, že zbraň měl menší z nich za pasem, byla jí tato skutečnost predestována, k čemuž uvedla, že si tím už nyní není jistá. Podle názoru svědkyně oba pachatelé tloukli do dveří nějakými předměty. Ohledně jízdy na motocyklu svědkyně uvedla, že si nevšimla, kdo jej řídil při příjezdu, a stejně tak i při odjezdu.

14. **Svědék J.H.** pozoroval dění v prodejně z ulice přes výlohu. Uvedl, že z reakce paní na ulici zjistil, že se něco děje v prodejně šperků, a když se podíval, uviděl dva pachatele, kteří měli v rukou nějaká páčidla, jimiž rozbíjeli výlohy a plata se šperky házeli do tašky. Pak si všiml dvou mužů, kteří vešli do chodby před prodejnu, a když jim chtěl jít pomoci, uslyšel výstřel, a proto se šel radši schovat za roh budovy. Pak už pouze zpoza rohu viděl, že pachatelé vyběhli ven, skočili na motorku a ujížděli pryč. Kdo z pachatelů střílel, svědek nevěděl, pouze když vyběhli ven, tak si všiml, že zbraň má v ruce menší z nich, který ji pak měl i na motorce; podle svědka při odjezdu řídil větší z pachatelů. Výškový rozdíl mezi nimi činil dle názoru svědka max. 15 – 20 cm, byl mezi nimi i rozdíl váhový; výška i celková postava obžalovaného S. by mohla odpovídat postavě menšího z pachatelů. K jejich oděvu pak svědek uvedl, že byli oblečení oba stejně, tedy v motorkářských kombinézách stejné barvy, a na hlavě měli prilby.
15. **Svědkyně E. Č.**, která se v kritické době nacházela poblíž místa činu, uvedla, že slyšela dvě paní, které volaly o pomoc, když stály před výlohou klenotnictví, a všimla si jednoho muže, který vběhl dovnitř. Svědkyně slyšela bitku, výloha se třepala, viděla, jak se dva muži přetahují ve dveřích o batoh, pak zazněl výstřel a ona se schovala za auto. Po chvíli vyběhli dva muži v helmách, jeden z nich měl batoh, nasedli na motocykl žluté a černé barvy a ujeli. Svědkyně si nevšimla, který z nich měl v ruce pistoli, věděla pouze, že jeden byl vyšší a druhý menší, ten asi také řídil motocykl. Jeden z pachatelů mohl být podle svědkyně při těle. Po zhlédnutí obžalovaných svědkyně ještě konstatovala, že poměr jejich výšek by mohl odpovídat poměru výšek pachatelů.
16. **Svědkyně I.T.** pracuje nad zlatnictvím a vracela se z oběda s poškozeným T.. Uslyšeli volání o pomoc, načež poškozený vběhl dovnitř a ona zůstala stát před výlohou, přes kterou viděla, jak pachatelé uvnitř loupí a rozbíjejí dveře, slyšela také prodavačku, jak volá o pomoc, viděla také, jak její kolega s druhým poškozeným drží dveře. Všechno se seběhlo rychle, ozval se výstřel a pachatelé vyběhli ven; svědkyně si byla jistá tím, že pistoli měl v ruce větší z nich.
17. **Poškozená A.S.** se nemohla vyjádřit k průběhu páchání trestné činnosti ani k osobám pachatelů, neboť se v kritické době na místě nenacházela, ale vyjádřila se toliko ke způsobené škodě, když uvedla, že hodnota šperků, které chtěli pachatelé odcizit, činila celkem 1.204.972 Kč (z čehož 2.000 Kč byla hodnota ocelových šperků) a vysvětlila také, že do této sumy byly zahrnuty šperky, které byly nalezeny v tašce a které byly rozházené po zemi. Další škoda byla způsobena poškozením zařízení prodejny – vstupních dveří, šuplíků a vitríny, jakož i některých šperků, které byly pošlapány. Tato škoda činila 37.752 Kč, k čemuž také doložila příslušné doklady o zaplacení oprav.

Svědčce upřesnila, že vypáčeno bylo vše, tedy kromě šuplíků v pultu i vitrína. Na fotodokumentaci ještě svědkyně označila plata se šperky, která pocházela z pultu a která pocházela z vitrín. **Svědčce I. P.**, majitelka nemovitosti, v níž prodejna klenotů sídlí, policii pouze sdělila, že trestnou činností byla zničena čistící zóna, což je pruh koberce ve vstupním vestibulu v hodnotě asi 5 tis. Kč, za což však náhradu škody nepožaduje.

18. Výpověď **svědkyně I. Ch.**, která pracovala jako prodavačka v obchodě se vchodem naproti vchodu do zlatnictví, soud za souhlasu stran řízení přečetl. Svědkyně uvedla, že k ní přišla zákaznice, která jí řekla, že někdo volá o pomoc, a proto vyběhla na chodbu a nahlédla přes zavřené dveře do zlatnictví, kde viděla dvě osoby v motorkářském oblečení, které vybíraly plata se šperky a dávaly je do tašky; jeden z nich bral plata z pultu a druhý z vitríny, obojí bylo rozbité. Běžela tedy zpět do prodejny, odkud zákaznice volala policii, a ona pak další dění pozorovala ze své prodejny. Všimla si, že na místo přišli dva muži, kteří drželi dveře, aby je nemohli pachatelé otevřít a utéct. Na to tito reagovali rozbíjením skleněné výplně dveří, kterou se jim podařilo rozbít, udělali tam díru. Svědkyně uvedla, že dění u dveří přesněji nedokáže popsat, protože jí ve výhledu bránili ti dva muži u dveří, kteří k ní byli zády. Dále uvedla, že se nakonec pachatelům podařilo vyjít ven, když na chodbě se ještě jeden z poškozených pral s prvním z pachatelů a potom uslyšela výstřel. Svědkyně nedokázala uvést, který z pachatelů měl zbraň a vystřelil. K popisu pouze dokázala uvést, že měli oba motorkářské oblečení a přilby, jeden byl větší a druhý menší. Svědkyně také viděla, jak pachatelé odjížděli, ale nedokázala říct, který z nich při odjezdu motorku řídil, všimla si pouze, že motorka neměla registrační značku.
19. **Svědce K.V.** soudu sdělil, že počátkem září 2015 u něj obžalovaný S. soustavně pracoval; je uměleckým kovářem a obžalovaný mu pomáhal při některých zakázkách. Nahlédnutím do svého deníku zjistil, že konkrétně 8. 9. 2018 společně pracovali na výrobě přístřešků pro obytný dům v Brně – Slatině, když ráno si v Želeticích nařezali materiál a kolem poledne jej byli ohýbat ve firmě v Hovoranech u pana Z. a poté jeli zpět do Želetic. Další dny pak pokračovali. Svědek uvedl, že měl i doklad o zakázce v Hovoranech, o platbě za ni, ale pro potřeby trestního řízení se mu již nepodařilo jej dohledat. Pracovali tehdy spolu celý týden, stříšky jim pomáhal v Brně instalovat jejich kamarád P.P.. Pokud se jedná o zmíněný deník, ten byl jejich společný, někdy do něho zapisoval on, někdy obžalovaný. Pracovali na základě ústní dohody a vše si vedli a zapisovali, peníze si dělili podle toho, čím to byla zakázka; vykazovali si práce a poté si navzájem fakturovali a také si navzájem vystavovali příjmové a výdajové doklady. Svědek ještě doplnil, že obžalovaný je jeho příbuzným, konkrétně synem jeho sestřence.
20. **Svědce J.M.** uvedl, že v roce 2015 pracoval ve firmě XXXXX v XXXXX a postupně si v průběhu výsledku vzpomněl na osobu svědka K.V. v té souvislosti, že do jejich firmy často jezdil něco nakupovat. Asi ve dvou případech si ve firmě také něco dělal, přičemž s ním svědek spolupracoval. K osobě obžalovaného S. svědek uvedl, že jej v životě neviděl, současně však také připustil, že i kdyby tam tehdy s panem V. byl, asi by si jej nepamatoval. Dále se již svědek k věci vyjádřil spíše v obecné rovině, když uvedl, že se stávalo, že do firmy jezdívali zájemci udělat si práce, které si nemohli udělat sami, což však vždy řešili s panem Z., tedy majitelem firmy. Na tomto místě je pak třeba dodat, že zmiňovaný majitel firmy již v přípravném řízení policejnímu orgánu sdělil, že se mu nepodařilo dohledat žádný doklad týkající se práce svědka V. ve firmě.
21. Dále ještě **svědek R. O.**, bývalý stavbyvedoucí ve firmě XXXXX, soudu sdělil, že se podílel na pracích na bytovém domě v XXXXX, kde se mj. dělalo zastřešení balkonů v posledním patře. V této souvislosti dostali od investora kontakt na zámečníka pana V., který tam pracoval s dalšími maximálně dvěma pracovníky; zda byl jedním z nich i obžalovaný S., svědek říct nedokázal a ani jeho jméno mu nic neříkalo (pro připomenutí lze dodat, že 8. 9. 2015 tam obžalovaný pracovat neměl, soud pouze zkoumal jeho vztah k dané zakázce).

22. Výpovědi dalších svědků z přípravného řízení soud nejprve přečetl, ale s ohledem na vývoj důkazní situace a potřebu položení doplňujících otázek některé z těchto svědků následně i vyslechl osobně.
23. **Svědkyňe I.Z.**, matka obžalovaného Z., popsala ve své výpovědi z přípravného řízení (po příslušném řádném poučení) podrobně průběh pracovního dne 8. září 2015, když uvedla, že ráno kolem půl osmé vybírala z bankomatu peníze na nákup materiálu pro stavbu sociálního zařízení a do firmy přijela kolem 7.45 hodin. V té době seděl obžalovaný na dílně s M.P., J.C. a A.T. a probírali, co se bude ten den dělat, což se děje každodenně. Vybrané peníze dala pana P., který měl materiál nakoupit. Po poradě obžalovaný pracoval ve své kanceláři na vytěžování vozidel společně s panem R., který se zaučoval, T. opravoval firemní vozidlo, P. odjel do Brna a C. pracoval na stavbě. Svědkyně z okna může sledovat dění ve firmě včetně toho, zda někdo opouští areál; obžalovaný ten den firmu neopustil. Navíc svědkyně pravidelně chodí kouřit, přičemž prochází přes kancelář dispečerů, takže mohla vidět, že tam obžalovaný s R. stále byli. Kolem 11 hodin se vrátil P. z nákupu a kolem půl dvanácté svědkyně vždy chystá obžalovanému, tedy synovi, oběd. Tento svůj popis dění ve firmě uvedeného dne i po poměrně dlouhé době (výslech ze dne 30. 5. 2017) svědkyně k dotazu vyšetřovatele vysvětlila tím, že z podkladů, které dává účetní, mohla zjistit, že se stavěla sociálka, věděla také, kdo měl dovolenou, potvrdila také, že si živě vybavila dění ve firmě toho dne. Svědkyně také uvedla, že obžalovaný ve firmě zařizuje prakticky všechno, všichni zaměstnanci se na něho obrací, podle svědkyně by se dalo říct, že v případě jeho absence se chod firmy prakticky zastaví. Poukázala také na význam práce dispečera, který musí být na počítači pořád, protože nabídky práce tam naskakují co vteřinu a práci si takto hledá každá autodoprava. Tehdy jako dispečeri pracovali obžalovaný, zmíněný pan R. a pan R.. Ohledně majetkových poměrů obžalovaného včetně případných exekucí svědkyně bližší poznatky neměla.
24. U hlavního líčení pak svědkyně popsala náplň své práce, k čemuž uvedla, že práci dispečerů nedělala, pouze ze své kanceláře viděla do kanceláře jejich. Z docházky zjistila, že tam byl nový dispečer R., a proto obžalovaný odejít nemohl, protože ona práci dispečera nerozumí.
25. **Svědék M.R.** při výslechu na policii uvedl, že se ve firmě obžalovaného Z. začal zaučovat na dispečera na počátku září 2015, pracoval tam do konce roku, poté tam znovu začal pracovat od 1. 6. 2016 a pracoval tam i v době svého výslechu (30. 5. 2017). K věci svědek uvedl, že se o ní dozvěděl od obžalovaného a paní Z. s tím, že bude také předvolán, bylo mu také řečeno, že se to mělo stát dne 8. 9. 2015, a proto se podíval na doručené e-maily, čímž zjistil, že mu byl doručen od obžalovaného e-mail v 11.39 hodin. K tomu pro vysvětlení uvedl, že v práci používají dvě schránky, jednak aplikaci Outlook, kde však se zachovávají zprávy pouze 2 měsíce, a jednak schránku na Seznamu.cz, kde zprávy zůstávají. Běžně se proto zprávy přeposílají, aby zůstaly zachovány. K tomu došlo i toho dne, kdy mu z počítače obžalovaného byla doručena ona zpráva. Svědek připustil, že si samozřejmě nepamatuje, jestli byl obžalovaný uvedeného dne po celý den na pracovišti a že ani nemůže s určitostí říct, že uvedený e-mail skutečně odeslal obžalovaný. Vycházel pouze z toho, že se mu to tam objevilo pod názvem XXXXX zpráva a že nikdo jiný s nimi v kanceláři nebyl. Dále svědek vypovídal k chodu firmy, k uspořádání kanceláří a dílen ve firmě příp. k náplni práce, což jsou momenty, které nemají pro rozhodování soudu žádný význam.
26. U hlavního líčení pak svědek uvedl shodné skutečnosti a dodal, že neví, kdo jiný než obžalovaný Z. by mohl uvedený e-mail v 11.39 odeslat; on sám by si jako nový pracovník nedovolil jít k počítači obžalovaného, kdyby to bylo později, již by to možné bylo. Tehdy tam měl počítač každý dispečer včetně pana R., který toho dne v práci nebyl, každý měl svůj Outlook a svůj podpis. Paní Z. podle svědka Outlook nepoužívala, dělala přes chodbu papíry. On sám toho dne k dispozici Outlook měl, ale kdyby tu zprávu odeslal on, objevil by se jako odesílatel pan C., který byl před ním na daném místě. Pokud byla toho dne v 9.58 odeslána objednávka odesílatelem právě zmíněným C.,

odesílal to on sám, protože v té době ještě neuměl změnit jméno odesílatele. Ke stravování ještě svědek uvedl, že si nosil oběd z domu a obžalovaný si kupoval svačiny, někdy mu oběd přinesla paní Z..

27. **Svědék A.T.** v přípravném řízení vypověděl, že pracoval pro firmu jako řidič mezinárodní nákladní přepravy od roku 2012, přičemž vztah k obžalovanému Z. se postupem doby změnil ve vztah kamarádský. Obžalovaného S. zná jen běžně z hospody. Někdy v létě 2015 měl se svým vozidlem nehodu ve Španělsku a v září a říjnu se vozidlo svépomocí opravovalo, takže v tomto období nejedl. Práce prováděl průběžně s panem Z., který mu většinou během dne řekl, co má udělat a on to dle jeho pokynů udělal. Pokud nevěděl, šel se zeptat. Svědek nevěděl, co přesně dělal dne 8. 9. 2015, ale bylo to právě období, kdy pracoval na autě dle pokynů obžalovaného. Během tohoto období se také dle svědka ve firmě přistavovala koupelna. Svědek ještě dodal, že v daném období také s obžalovaným obvykle jezdili společně do práce, kdy sraz měli v 7.00 v Želeticích a jeli do Bučovic, kam přijížděli mezi 7.30–8.00. Náplní práce obžalovaného bylo především rozhodovat, takže podle svědka pokud by na pracovišti nebyl, nevěděli by zaměstnanci, co mají dělat. Dále svědek k dotazu, zda chodil na obědy, uvedl, že ve všední dny na obědy nechodil a nechodil na ně ani obžalovaný.
28. Bývalý zaměstnanec firmy XXXXX **svědek J.C.** pak ve své výpovědi uvedl, že v průběhu roku 2015 obžalovanému pomáhal s výstavbou koupelny a pracoval tam coby pomocný dělník, přičemž spolupracoval s panem M.P.. Ke dni 8. 9. 2015 svědek uvedl, že považuje za vyloučené, že by obžalovaný na několik hodin opustil areál firmy, resp. areál, kde byla firma v nájmu. Dále svědek ve své výpovědi popsal daný areál.
29. U hlavního líčení svědek doplnil, že po celou dobu, co ve firmě XXXXX pracoval, to je od jara do podzimu 2015, tam pracoval jako pomocný dělník na výstavbě koupelny, a to společně s panem P.. Svědek si byl jistý tím, že na této výstavbě pracovali i 8. 9. 2015, protože tam pracovali každý den. Dříve pracoval ve firmě jako dispečer, a proto měl založenou e-mailovou schránku se svým jménem. K faktu, že dne 8. 9. 2015 odešel e-mail z jeho e-mailové schránky svědek uvedl, že to musel odeslat on, protože heslo znal jen on. K účasti obžalovaného na stavbě koupelny svědek uvedl, že jim vždycky zadal práci, pak si třeba i někam odběhl a pak se zase vrátil. K práci svědka R. svědek uvedl, že tam pracoval na počátku září 2015, obžalovaný ho zaučoval, dispečerská práce se dělala ze čtyř počítačů a R. pracoval se společnou adresou XXXXXX@XXXXXX nebo s Outlookem. Svědek ještě potvrdil, že ze svého telefonu mohl přistupovat ke služebnímu počítači a dodal, že své heslo nikdy nikomu nedával.
30. Další **svědek H.B.** v přípravném řízení uvedl, že začal ve firmě XXXXX pracovat až v roce 2016, takže se ve své výpovědi vyjádřil pouze v obecné rovině k chodu firmy, když v zásadě uvedl, že obžalovaný Z. je na pracovišti jako dispečer nepostradatelný. **Svědčyně P.M.** v téže fázi řízení uvedla, že ve firmě pracovala krátce ve druhé polovině roku 2015 v účtárně, ale 8. 9. 2015 na pracovišti nebyla; byla také přítelkyní jednatelky firmy K.M.. Ve své výpovědi se pouze vyjádřila k chodu firmy a dodala, že je jí známo, že obžalovaný měl více exekucí a z finančních důvodů bydlel u matky.
31. **Svědék M.P.** potvrdil, že pracoval u obžalovaného Z. jako výpomoc, nikoli jako zaměstnanec, na výstavbě sociálního zařízení, konkrétně se jednalo o záchody, sprchu, vodu, odpady, přičemž práce trvaly od července do října 2015; pracovali tam ve dvou lidech každý pracovní den, byla to tedy větší akce, jednalo se o přístavek 4x3 metry. Podle svědka jim obžalovaný Z. pomáhal, byl s nimi prakticky pořád, výkaz prací se nedělal, peníze se neřešily, jednalo se o vzájemnou výpomoc, když naproti tomu Z. jemu opravil auto. K uváděnému dni 8. 9. 2015 svědek uvedl, že toho dne dopoledne byl v Brně na nákupech, vrátil se do 11 - 12 hodin a obžalovaný byl v té době ve firmě.

Znalecká zkoumání:

32. Ve věci byla vypracována celá řada znaleckých posudků, jednak se zabývajících poraněním poškozených, jednak vedených snahou odhalit pachatele trestné činnosti.
33. Znalec **z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, MUDr. Martin Dobiáš, Ph. D.**, (je třeba poznamenat, že odbornost znalce nebyla podle názoru soudu zvolena zcela přílehavě, vhodnější se mu jeví např. traumatologie, nicméně současně soud nepochybuje o tom, že uvedený znalec je odborně způsobilý k zodpovězení položených otázek) se vyjádřil k poranění poškozených.
34. K poranění poškozeného D.M. uvedl, že tento utrpěl střelné poranění pravého bérce – tzv. průstřel – v podobě vstřelu na zadní vnitřní straně horní části pravého bérce a výstřelu na přední straně pravého bérce, přičemž v průběhu střelného kanálu došlo k tříštivé zlomenině horní části pravé kosti holenní nezasahující do kloubu; toto poranění vzniklo působením jednotného projektilu na oblast pravého bérce velkou intenzitou. Pracovní neschopnost trvala ještě ke dni vypracování znaleckého posudku, tedy ke dni 17. 7. 2017, a v důsledku tohoto poranění docházelo u poškozeného k celé řadě hospitalizací a k lázeňské léčbě. Předmětné poranění znalec vyhodnotil jako poranění těžké, v jehož důsledku byl poškozený výrazně omezen v obvyklém způsobu života po dobu cca prvních šesti měsíců, a to bolestivostí, hospitalizacemi a nutností užívání berlí k chůzi. V průběhu hojení došlo k počínající tzv. Suddeckově dystrofii, což je stav komplikující hojení zlomenin spočívající v nepřiměřené bolestivosti, otoku a ztuhlosti. V souvislosti s tímto poraněním došlo také ke zkrácení pravé dolní končetiny o 1 - 2 cm a ke vzniku špatného stereotypu chůze. Ve zdravotnické dokumentaci poškozeného přitom nebyla zjištěna žádná onemocnění, která by měla vliv na vývoj v poúrazovém období. Zdravotní stav poškozeného ke dni vypracování znaleckého posudku pak znalec označil za ustálený.
35. Poškozený Z.T. pak v souvislosti s projednávanou trestnou činností utrpěl na levém oku především pronikající poranění v oblasti rohovky s úlomkem skla a úrazový zákal čočky, na pravém oku pak vícečetná stržení svrchní vrstvy rohovky s malým množstvím krve v přední komoře. Poranění levého oka vznikla velkou intenzitou působícím zevním mechanickým násilím, poranění pravého oka zevním mechanickým násilím nejvýše střední intenzity. Všechna tato poranění pak bylo možno uspokojivě vysvětlit vlétnutím střepů z rozbitého skla dveří do očí, tedy tak, jak mechanismus vzniku poranění poškozený popsal. Pracovní neschopnost poškozeného trvala do 2. 10. 2015, hospitalizován byl do 14. 9. 2015, následovala řada vyšetření na odborných pracovištích. Komplex poranění levého oka pak znalec označil ze soudně lékařského hlediska jako poranění těžké, poranění pravého oka jako poranění středně těžké. Výrazné omezení v obvyklém způsobu života trvalo po dobu prvních 5 dnů, v následujícím období, a to nejméně do března 2016, byl omezen částečně zhoršením zraku na levém oku s nutností náhrady jeho čočky. V důsledku poranění také došlo k trvalým následkům na pravém oku spočívajícím v jizvě rohovky a úrazovém zákalu čočky, který byl řešen operační náhradou čočky dne 30. 3. 2016.
36. Další znalecké posudky byly vypracovávány v několika odvětvích **oboru kriminalistika** a lze předeslat, že nijak nepřispěly k odhalení pachatelů projednávané trestné činnosti; spíše tedy dokumentují snahu policie v tomto směru příp. úplnost dokazování. **Daktyloskopicky** bylo zkoumáno páčidlo a nábojnice na místě zajištěná, avšak žádné upotřebitelné stopy nebyly nalezeny. **Geneticky** byl zkoumán biologický materiál zajištěný na místě činu, avšak ve vztahu k pachatelům trestné činnosti nebyla žádná zjištění učiněna, když se vesměs nepodařilo stanovit z jednotlivých stop relevantní profily DNA. Obdobně ani **balistická** zkoumání nepřinesla nic, co by mohlo přispět ke ztotožnění pachatelů trestné činnosti, i když byla porovnáována nábojnice a střela nalezené na místě činu s nábojnicemi a střelami vystřelenými ze zbraně patřící obžalovanému S..

Zkoumána byla i samotná zbraň, kdy bylo mj. zjištěno, že pistole byla v minulosti použita ke střelbě, avšak dobu poslední střelby nelze blíže určit. V každém případě však z této zbraně nebylo na místě činu vystřeleno.

Zkoumání pachových stop:

37. Na místě činu také proběhl odběr otisků pachových stop, které byly následně srovnávány s pachovými vzorky obou obžalovaných (dále PVO). Otisky pachových stop byly odebrány
1. z rukojeti páčidla nalezené na chodníku před vstupem do vestibulu – pachová stopa č. 3,
 2. z kovových madel dveří prodejny z obou stran, vnitřní i venkovní – stopy č. 26 a 27,
 3. z madla šuplíku skříňky prodejního pultu – stopa č. 28,
 4. z madla dalšího šuplíku, utrženého – stopa č. 29,
 5. z rukojeti šroubováku – stopa č. 31, a ze tří plat se zlatem nacházejících se v tašce – stopy č. 36, 37 a 38. Následně tedy proběhla pachová komparace s pachovými vzorky tehdy podezřelých, nyní obžalovaných S. a Z., a to s následujícím průběhem a s následujícími výsledky.
38. 1) pachová stopa č. 3 – rukojeť páčidla – pes B., psodov P., provedeno dne 4. 5. 2016 – neshoda s PVO S., - pes K., psodov K., dne 16. 2. 2017 – *shoda* s PVO Z.;
- 2) pachová stopa č. 26 – madlo dveří venkovní – pes G., psodov K., dne 5. 1. 2017 – *shoda* s PVO S., - pes G., psodov K., dne 10. 10. 2017 – *shoda* s PVO Z.;
- 3) pachová stopa č. 27 – madlo dveří vnitřní – pes B., psodov P., dne 3. 5. 2016 – *shoda* s PVO S., - pes K., psodov K., dne 20. 11. 2017 – *shoda* s PVO Z.;
- 4) pachová stopa č. 28 – madlo šuplíku – pes K., psodov K., dne 9. 1. 2017 – *shoda* s PVO S., - pes K., psodov K., dne 10. 10. 2017 – *shoda* s PVO Z.;
- 5) pachová stopa č. 29 – madlo utrženého šuplíku – pes G., psodov K., dne 9. 1. 2017 – *shoda* s PVO S., - pes K., psodov K., dne 9. 10. 2017 – *shoda* s PVO Z.;
- 6) pachová stopa č. 31 – rukojeť šroubováku – pes M., psodov M., dne 24. 10. 2016 – neshoda s PVO S., - pes K., psodov K., dne 3. 4. 2017 – *shoda* s PVO Z.;
- 7) pachová stopa č. 36 – plato se zlatem – pes G., psodov K., dne 11. 1. 2017 – neshoda s PVO S., - pes K., psodov K., dne 20. 2. 2017 – *shoda* s PVO Z.;
- 8) pachová stopa č. 37 – plato se zlatem – pes K., psodov K., dne 11. 1. 2017 – *shoda* s PVO S., - pes G., psodov K., dne 20. 11. 2017 – *shoda* s PVO Z.;
- 9) pachová stopa č. 38 – plato se zlatem – pes M., psodov M., dne 19. 10. 2016 – neshoda s PVO S., - pes G., psodov K., dne 20. 2. 2017 – *shoda* s PVO Z..
39. Uvedené údaje pak z jiného úhlu pohledu znamenají, že
- pes B. srovnával ve dvou případech PVO S. se stopami č. 3 – dne 4. 5. 2016 – výsledek neshoda a č. 27 – dne 3. 5. 2016 – výsledek shoda;
 - pes K. byl pro srovnávání použit nejčastěji – dne 9. 1. 2017 označil shodu PVO S. se stopou č. 28, dne 11. 1. 2017 označil shodu mezi PVO S. a stopou č. 37, dne 16. 2. 2017 označil shodu PVO Z. se stopou č. 3, dne 20. 2. 2017 shodu PVO Z. se stopou č. 36, dne 3. 4. 2017 shodu mezi PVO Z. a stopou č. 31, dne 9. 10. 2017 shodu mezi PVO Z. a stopou č. 29, dne 10. 10. 2017 shodu mezi PVO Z. a stopou č. 28 a dne 20. 11. 2017 shodu mezi PVO Z. a stopou č. 27;
 - pes G. dne 5. 1. 2017 označil shodu mezi PVO S. a stopou č. 26, dne 9. 1. 2017 označil shodu mezi PVO S. a stopou č. 29, dne 11. 1. 2017 nenalezl shodu mezi PVO S. a stopou č. 36, dne 20. 2. 2017 označil shodu mezi PVO Z. a stopou č. 38, dne 10. 10. 2017 označil shodu mezi PVO Z. a stopou č. 26 a dne 20. 11. 2017 shodu mezi PVO Z. a stopou č. 37;
 - pes M. dne 24. 10. 2016 nenalezl shodu mezi PVO S. a stopou č. 31 a obdobně dne 19. 10. 2016 nenalezl shodu mezi PVO S. a stopou č. 38.
40. Dále uvedená fakta znamenají, že shodu PVO S. s některou z pachových stop zajištěných na místě činu označili psi K. a G., a to a oba ve dvou případech – K. na madle šuplíku a jednom z plat a G.

na venkovním madle dveří a na utrženém šuplíku, a v jednom případě i pes B., který označil shodu mezi PVO S. a otiskem pachové stopy na vnitřním madle dveří. Shodu PVO Z. s některou ze stop označil pes K. v 6 případech – rukojeť páčidla, jedno z plat, rukojeť šroubováku, madlo vnitřní a dvakrát šuplík, a pes G. ve třech případech – dvě z plat a madlo venkovní. Pes M. pak ve dvou případech nenalezl shodu mezi PVO S. a dvěma pachovými stopami zajištěnými na rukojeti šroubováku a jednom z plat.

41. Za účelem vyhodnocení postupu policie při zkoumání pachových stop a za účelem spíše teoretického komentáře ke schopnosti psů porovnávat pachové stopy a k hodnocení výsledků jejich činnosti byl soudem ve věci přibrán znalec z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistická odorologie, doc. JUDr. Martin Kloubek, Ph. D., který byl také soudem vyslechnut.
42. Znalec soudu nejprve v teoretické rovině sdělil, že kriminalistická odorologie je založena na více než stoletém empirickém poznání a také na aktuálních výsledcích vědeckých pokusů provedených v Ústavu analytické chemie Vysoké školy chemické technologické v Praze, že každý člověk je nositelem individuálního pachu, který je stálým projevem jeho životních funkcí. Člověk do okolního prostředí vylučuje odoranty, tedy shluky pachových molekul, které svým chemickým složením charakterizují jeho biologickou podstatu a současně v lidském organismu probíhající aktuální životní procesy. Zjišťování toho, zda má konkrétní osoba vztah k události, jež je předmětem trestního řízení, se pak provádí porovnáváním otisku pachové stopy (OPS) a pachového vzorku osoby (PVO), které jsou fixovány ve sterilních pachových konzervách. Porovnávání pachů se pak provádí s využitím čichových vlastností speciálně vycvičených a pravidelně přezkušovaných psů Policie ČR. Čichový orgán psa vnímá odoranty s relativně nízkou molekulovou hmotností a práh jeho čichové percepce je z hlediska citlivosti mnohem nižší než u člověka. Člověk na všech místech svého pobytu i pohybu samovolně zanechává mikročástice vylučující jeho pach, což umožňuje z mikročástic odloučených z lidského těla kontaktně tento pach jímat do speciálního textilního snímače, který je pak využíván jak pro snímání OPS, tak pro snímání PVO a je konzervován ve speciální pachové konzervě. Pes pak na základě krátkodobé pachové paměti přímo a bezprostředně zjišťuje shodu nebo neshodu individuálního základu pachu porovnávacího s porovnávaným.
43. Dále se znalec zabýval také možností přenosu pachové stopy, tzn. možností, že by pachová stopa určité osoby byla na místě jejího odběru zanechána jinak než samotnou touto osobou, jejím pobytem či pohybem na daném místě. Tato možnost zde teoreticky existuje, k čemuž znalec uvedl, že se ještě nikdy ve své praxi nasetkal s případem záměrného pachového přenosu, k možnosti nechtěného pachového přenosu pak uvedl, že přenašečem pachu jiné osoby může být pouze jiná osoba, která byla v kontaktu s osobou, jejíž pach přenáší, příp. ve styku s jejími věcmi. Skutečnost, že určitá osoba je přenašečem pachu jiné osoby, lze pouze vyloučit, nelze jej potvrdit. Je vyloučeno, aby v pachové stopě nebyl identifikován individuální pach přenašeče, který je vydatnější než pach přenesený. Teoreticky pak může být přenašečem také osoba, jejíž pach nebyl k dispozici; zde už tedy záleží na hodnocení dalších důkazů.
44. V konkrétnější rovině se dále znalec zabýval problematikou projednávané věci, když jednak uvedl, že kožené pracovní rukavice nebrání vytvoření otisku pachové stopy na místě kontaktu, neboť tyto jsou pro odoranty propustné, odoranty ve své struktuře difúzně vážou a mohou je přenášet, neboť při jejich navlékání a používání osoba svůj pach nanese na jejich povrch. Podobně je také možný přenos pachové stopy např. z tašky, v níž byla uložena plata se zlatem, na tato plata. K možnosti psa rozlišit na jednom nosiči otisky pachových stop více osob znalec uvedl, že vycvičený pes dokáže postupným porovnáváním rozlišit pachovou stopu více osob. K samotnému postupu policie při odběru a porovnávání pachových stop pak znalec uvedl, že při této činnosti byly dodrženy tehdy platné závazné standardy, přičemž však nyní je od 1. 4. 2018 účinný jiný interní akt řízení, jehož

standardy jsou výrazně přísnější; postup dle těchto nových standardů by již nyní nebylo možné realizovat. Hlavním důvodem pro změnu standardů byla snaha o ještě větší věrohodnost výsledků srovnávání, čehož bylo dosaženo i novým postupem, kdy otisk pachové stopy srovnávané osoby neukládá psův od sám, ale činí tak jiná osoba, přičemž psův od ani pes u toho není. Navíc nyní nesrovnává jeden pes, ale dva s různými psůvody. Podle znalce však byla dostatečně věrohodná i původní metoda. K dotazu na význam délky doby od odběru pachové stopy do srovnávání znalec uvedl, že nikdo neví, jak dlouho stopa přetrvává, ovšem pokud pes pach načichá, tak tam musela stopa přetrvat.

45. Obhajobou bylo dále soudu předloženo pojednání České zemědělské univerzity, centra pro výzkum chování psů, nazvané Zpráva o průběhu testování reliability metody pachové identifikace prováděné speciálně vycvičenými služebními psy Policie ČR, kolektivu autorů pod vedením Ing. Ludvíka Pince, Ph.D. Výstupem z onoho testování pak bylo konstatování, že psi jsou v zásadě schopni pachovou komparaci provádět, avšak chybovost je natolik vysoká, že využitelnost této metody – pokud je prováděna za stávajících podmínek (myšleno tím za platnosti předchozího předpisu z roku 2009 upravujícího postup při komparaci, pozn. soudu) – jako důkazního prostředku prakticky vylučuje. Za alarmující označila zpráva skutečnost, že v poměrně vysokém počtu případů došlo ke ztotožnění takových párů pachových vzorků, které ve skutečnosti shodný pach neobsahovaly, což může být způsobeno tím, že psův od může nevědomky výkon psa ovlivnit. Testováním bylo také zjištěno, že až na jednu výjimku psi správně provedli test náhodné zajímavosti, jehož účelem je vyloučit, že porovnávaný vzorek je pro psa zajímavý sám o sobě; při tomto testu musí pes přejít bez zájmu vzorek, který bude při další komparaci předmětem zkoumání. Autoři zprávy pak poukázali na fakt, že psi byli téměř ve všech případech úspěšní při testu na náhodnou zajímavost, kdy psův od věděl o pozici testovaného pachu, ale v 15 případech nebyli schopni stejného výkonu, pokud psův od nebyl o výsledku informován dopředu, z čehož bylo dovozováno, že přinejmenším v některých případech jsou psi změnami v chování psůvoda při provádění pachové identifikace ovlivňováni. Z pasáže zprávy označené jako „Výsledky“ lze zjistit, že během testu bylo provedeno 40 porovnání párů sklenic, přičemž v 8 případech psi označili shodu mezi sklenicemi, které shodný pach neobsahovaly.
46. V reakci na předložení zprávy soud k hlavnímu líčení předvolal vedoucího kolektivu **Ing. Ludvíka Pince, Ph.D.**, kterého poučil jako znalce (jmenovaný sám soudním znalcem není, což tomuto nijak nebrání, navíc instituce, jejímž je pracovníkem, je zapsána v seznamu znaleckých ústavů). Jmenovaný se na to k dané problematice vyjádřil zcela shodně, jako v písemné zprávě, a dodal, že účelem testu bylo zjistit, s jakou mírou spolehlivosti jsou policejní psi schopni provádět porovnání pachů, jakou roli zde hraje osobnost psůvoda a jeho předchozí seznámení s tím, jak má porovnání dopadnout. Ze zprávy i z vyjádření znalce vyplynulo, že za zásadní problém dosavadní podoby průběhu komparace uvedený ústav považoval vědomí psůvoda o tom, kde se nachází porovnávaný vzorek. K dotazu, jak může psův od práci psa, potažmo výsledek komparace ovlivnit, pak znalec uvedl, že průběh komparace vyhodnocovali pomocí kamerových záznamů, ale nepřišli na to, co psův od udělal, že psův od napověděl. V teoretické rovině ještě znalec uvedl, že omyl psa může být falešný pozitivní a falešný negativní, přičemž četnější je druhý z nich, kdy tedy pes neztotožní něco, co by ztotožnit měl.
47. Ve vztahu k pachovým stopám byl vyslechnut **svědek P.J.**, kriminalistický technik, který pachové stopy na místě snímal a který uvedl, že místa, odkud se stopy snímají, určuje vyšetřovatel, přičemž se vychází z toho, že se jedná o věci, u nichž se předpokládá, že je měl pachatel v ruce. V tomto případě snímal pachové stopy pouze z těch věcných stop, které jsou uvedeny ve spise. Konkrétně plata se šperky byla přeházena na zemi, k faktu, že stopy byly snímány ze tří plat, svědek uvedl, že plata se vybrala z tašky, ve které byla naházena, a z nich se tři náhodně vybrala a na ta se položil pachový snímač. Svědek se již nedokázal vyjádřit k tomu, ze kterých plat byly stopy snímány (ve

fotodokumentaci je pouze fotografie již zabalených plat). K věcné stopě označené jako rukojeť páčidla svědek ještě uvedl, že tuto identifikaci předmětu provedli až později, když zjistili, že rukojeť k páčidlu „pasuje“; v době snímání ještě nevěděli, že se jedná o tuto rukojeť. (Z fotodokumentace vyplývá, že rukojeť byla nalezena na chodníku před vstupem do domu.) K postupu při snímání stop svědek dále uvedl, že se na místě činu převlékli do ochranného obleku, měli návleky, dvoje latexové rukavice a jednorázové pinzety, kterými vytáhne látku Aratex a přiloží ji na daném místě, načež se utrhne alobal a celé se to zabalí; snímání trvalo 30 – 35 minut, což je minimální čas pro snímání. Např. u uváděné rukojeti se to takto muselo provést na místě nálezu. Sklenice pro uložení stop se připravují na odorologii v Brně, sterilizují se, vozí se na příslušné oddělení do Zlína, kde jsou uloženy v plechovém kufříku.

48. Soud také vyslechl dva psodovy, jejichž psi, resp. feny – B., K. a G. – označily shodu tak, jak je výše popsáno. **Svědka J.P.** (B.), který prováděl úvodní dvě srovnání v květnu 2016, popsal, jak při srovnávací činnosti postupuje, když mj. uvedl, že pouze psodovi mají přístup do místností, kde jsou uloženy pachové konzervy i do místnosti, kde dochází ke komparaci. Pachové konzervy se uloží do celkem 7 postů, pes načichá pachový vzorek osoby a vyráží, přičemž provede načichání u každé konzervy a pokud zjistí shodu, tak zalehne, načež dostane odměnu. Před každou komparací se ještě provádí test náhodné zajímavosti, k němuž se využívá pachová konzerva psodova, která se umístí za porovnávanou konzervu. O tom, že ten který den bude srovnávání dělat právě on, rozhoduje vedoucí střediska, který mu také sděluje, které konzervy bude zkoumat; když stopu ukládá na místo, ví, která pachová konzerva se týká podezřelé osoby a která je jeho konzerva (pro účely náhodné zajímavosti). Jeho pes B. prováděla načichávání zcela sama, on stál na místě. Svědek vyloučil, že by mohl při této činnosti psa jakkoliv ovlivnit; k napsání odborného vyjádření je třeba, aby pes označil konzervu třikrát, pořadí se neustále mění, řad se dělá minimálně pět, pes nikdy neví, jestli bude načichávat konzervu z případu, nebo jeho konzervu. V daném případě postupoval podle tehdy platných předpisů, on i pes měli absolvovány příslušné zkoušky. Nyní došlo ke změně, když pachové konzervy roznáší jiná osoba než psodov. Svědkovi bylo rovněž známo, že nyní se při komparaci upřednostňuje uspořádání konzerv do kruhu, a to proto, aby se zamezilo stereotypu, neboť pes nikdy neví, odkud půjde. Podle svědka došlo ke změně předpisu o provádění komparace z důvodu snahy o zlepšení celého procesu, nikoli v reakci na nějaké konkrétní zjištění o pochybení.
49. Obdobně soud vyslechl **svědka L.K.**, jehož psi K. a G. provedli drtivou většinu všech srovnání, která v této věci proběhla. Svoji činnost popsal podle očekávání shodně jako předchozí svědek pouze s tím rozdílem, že tento svědek šel se psem, ale vodítko měl přehozené přes ruku, nedržel ho tedy v ruce. Tento svědek navíc ještě nad rámec svých povinností nechával svá zjištění ověřit kolegou s jiným psem. K novým předpisům svědek uvedl, že dle jeho názoru nemají tyto změny na výsledky žádný vliv, znamenají pouze komplikaci pro práci psodova, který k ní potřebuje další osobu roznášející konzervy, navíc se musí komparace nahrávat, což pro psodova znamená jistý stres, neboť to nikomu není příjemné, pokud je nahráván. Svědek také zdůraznil, že psodovi neurčují pachatele, ale pouze porovnávají stopy; nikdo z nich by si nedovolil jen tak zaznamenat, že pes určil shodu, pokud by tomu tak skutečně nebylo. Svědek také soudu sdělil, že se psy pracoval 12 let a z cca 1200 porovnáání byla výslednost asi 50 %, což znamená, že asi v takovémto počtu případů označili pachatele.

Listinné důkazy:

50. Již na počátku trestního řízení předložil obhájce obžalovaného Z. policejnímu orgánu listiny, které měly potvrdovat obhajobu obžalovaného. Jednalo se o výpis z bankovního účtu firmy XXXXX, z něhož lze zjistit, že dne 8. 9. 2015 byla z bankomatu na náměstí v Bučovicích vybrána částka 7 tis. Kč, přičemž z dokladu o výběru lze zjistit, že se tak stalo v 7.39 hodin. Karta je u Raiffeisenbank vedena na I.Z. a XXXXX. Obhájce dále do spisu založil DVD disk s nahrávkou dětského dne,

který se konal v Želeticích dne 30. 8. 2015, který má dokumentovat podobu obžalovaného Z. k uvedenému datu resp. charakter jeho postavy, kterou měl obžalovaný silnější, stejně jako CD disk s materiály dokládajícími e-mailovou komunikaci ze dne 8. 9. 2015, především pak přeposlání e-mailu – objednávky přepravy firmy XXXXX – dle něhož došlo k jeho odeslání z adresy XXXXX – XXXXX na adresu XXXXX dne 8. 9. 2015 v 11.39 hodin. Ve spise je také založena fotografie druhově shodných pracovních rukavic, o kterých se zmiňoval obžalovaný S. ve svých výpovědích, když se pokoušel vysvětlit nález svých pachových stop na místě činu (měl je zapomenout ve firmě spoluobžalovaného při svařování první nebo druhý víkend před 8. 9. 2015).

51. Policejní orgán v přípravném řízení zajistil záznamy z kamer, které snímaly trestnou činností dotčená místa, a tímto způsobem se podařilo zachytit příjezd pachatelů trestné činnosti do Uherského Hradiště již v 9.36, kdy přešli most přes řeku Moravu mezi Uherským Hradištěm a Starým Městem, předtím v 9.33 byli zachyceni ve Starém Městě, kam přijeli po ulici Brněnské, tedy ve směru od Brna. Dále byli opakovaně zachyceni kamerami po 11 hodině, kdy projížděli v různých směrech po Uherském Hradišti, až v 11.25 vjeli do ulice XXXXX a v 11.31.05 vešli do zlatnictví, odkud v 11.32.36 vyběhli, přičemž druhá osoba v pořadí držela v rukou předmět. Dále je kamerami zachycen odjezd pachatelů z místa činu, kdy opět řídí pachatel menší postavy, který na červenou projíždí křižovatkami ulic XXXXX a Velehradská (vjíždí na hlavní silnici) a poté na ulici Velehradské opětovně projíždí na červenou další křižovatku a pokračují dál na Staré Město.
52. Policejní orgán zkoumal také dojezdovou vzdálenost mezi místy, která v případě podezřelých osob přicházela v úvahu jako taková, odkud mohli vyjždět k místu činu, a tímto místem. Soudu není přesně známo, co k úvahám v tomto směru policejní orgán vedlo, zda např. zkoumal, zda by pachatelé stihli na místo přijet během polední přestávky v zaměstnání, avšak vzhledem k tomu, že do Uherského Hradiště přijeli již po 9.00 hodin, má soud za to, že toto zkoumání již nebylo nutné. Lze tedy pouze konstatovat, že dojezdové časy ať už ze Želetic nebo z Bučovic a ať už přes Bzenec nebo Buchlovské kopce nepřesáhly 1 hodinu, jedná se tedy o nijak dlouhou dojezdovou vzdálenost.
53. Bezprostředně po spáchání trestné činnosti byl samozřejmě sepsán protokol o ohledání místa činu, přičemž byly zajištěny nalezené stopy, jejichž seznam byl sepsán, a byla také na místě pořízena fotodokumentace. Soud měl takto možnost učinit si plastickou představu o situaci na místě při páchání trestné činnosti, kdy z ulice nejprve pachatelé vstoupili do vestibulu domu a z něho dveřmi vpravo vstoupili do prodejny klenotů, kde se vlevo nacházel prodejní pult, kam zamířil vyšší z pachatelů a páčil zde šuplíky se šperky, menší pachatel pak bral plata ze skříněk naproti vchodu. Na místě pak byla zajištěna celá řada stop věcných, biologických, trasologických, pachových i mikrostop, o nichž bude zmínka ještě dále v souvislosti s popisem vyhodnocení stop pachových. Již na tomto místě však lze konstatovat, že drtivá většina zajištěných stop nijak nepřispěla ke ztotožnění pachatelů trestné činnosti.
54. V přípravném řízení byla také realizována řada domovních prohlídek, a to v místech vztahujících se k osobě obžalovaného M.S., konkrétně v jeho bydlišti v Želeticích 218, kde žije se svými rodiči, v objektu v téže obci, který si upravuje pro bydlení včetně přiléhající kůlny, jakož i v chatce nacházející se na jemu patřícím pozemku v katastru obce XXXXX, jakož i v místech vztahujících se k osobě obžalovaného M. Z., což bylo bydliště obžalovaného v XXXXX čp. XXXXX, dále dům na adrese XXXXX, který obývá matka obžalovaného, kterou obžalovaný navštěvoval, a také objekt společnosti XXXXX v Bučovicích nacházející se v objektu společnosti XXXXX. Tyto prohlídky byly důvodně realizovány za účelem případného nalezení věcí souvisejících s trestnou činností, jako byla např. střelná zbraň, motocykl, oděvy apod., přičemž nedošlo k nálezu žádných věcí, které by přispěly k objasnění trestné činnosti; zajištěn byl pouze větší počet mobilních telefonů v sídle firmy XXXXX. Dále bylo prohlédnuto motorové vozidlo VW Touareg náležející této firmě, v němž byl nalezen mobilní telefon, u něhož bylo pouze zjištěno IMEI a telefon byl ponechán v autě. Ze všech prohlídek byla také pořízena fotodokumentace, která je také součástí spisu.

55. Policie také zkoumala provoz mobilních telefonů užívaných podezřelými osobami, přičemž v případě účastnického čísla obžalovaného S. bylo zjištěno (ve spise založen CD disk s danými údaji), že z tohoto dne 8. 9. 2015 v době od 9.15 do odpoledních hodin nebylo voláno a nebyl ani žádný hovor přijat, což se týká i SMS, k čemuž lze poznamenat, že obdobná situace zde byla i v jiné dny daného období. Provoz mobilního telefonu obžalovaného Z. zkoumán nebyl, a to zřejmě proto, že se podezřelým stal až po uplynutí lhůty, po kterou lze údaje o telekomunikačním provozu zjišťovat. Policií byly pouze zajištěny dva mobilní telefony jím užívané (zajištěny při prohlídce sídla firmy XXXXX), přičemž ohledně jednoho z nich bylo zjištěno, že začal být užíván až několik měsíců po 8. 9. 2015, druhý pak nedokázal ani obžalovaný sám po jeho předložení policií zprovoznit.
56. Značnou část spisu tvoří také dokumenty zachycující neúspěšnou snahu policie o ztotožnění a nalezení motocyklu užitého při spáchání trestné činnosti (pátráno bylo na sociálních sítích, v autoškolách, specializovaných prodejnách apod.).
57. Ve spise je založena také řada lékařských zpráv dokumentujících charakter poranění a průběh léčby poškozených M. a T., které však vypracováním znaleckých posudků z oboru zdravotnictví (viz výše) ztratily svůj důkazní význam.
58. Policie do spisu také založila kopii dvoustrany z pracovního deníku svědka V., který tento policii předložil v souvislosti s podáním vysvětlení, v němž je u data 8. 9. záznam ve znění „7.30 - 15.00, Brno stříšky 4, vinotéka nápis 2,5, 7,5 – 1“, který dle obžalovaného S. i zmíněného svědka má potvrzovat jejich spolupráci uvedeného dne a počet hodin odpracovaných toho dne obžalovaným jednak při práci na ozdobném nápisu pro vinotéku, jednak přípravné práce na instalaci stříšek pro bytový dům v XXXXX, které v sobě zahrnovaly i návštěvu firmy XXXXX v XXXXX. Na této dvoustraně jsou i další obdobné záznamy počínaje dnem 1. 9. a konče dnem 22. 9. Soud si následně od svědka vyžádal deník celý a z údaje na jeho počátku zjistil, že záznamy by se měly vztahovat k roku 2015 a k M. (podle všeho tedy S.), když na stránce 2. leden je uvedeno tužkou „2015“ a níže „M.“. První záznam je pak ze dne 19. 1., poslední v uváděném roce 2015 je pak ze dne 22. 12. Záznamy dále pokračují i v dalším roce, i když zde již není uvedeno, jak by se dalo očekávat, že se jedná o rok 2016. Poslední záznam stejného charakteru včetně typu písma (velké tiskací písmo) je ze dne 20. 7. Na dalších stránkách již není uvedeno datum, je zde jediný záznam na celé stránce, písmo je také tiskací, ovšem velké je pouze první písmeno. Několik dalších záznamů je ještě na poslední stránce, kde jsou uvedena srpnová data nezjistitelného roku, písmo shodné jako pozdější záznamy výše. V této souvislosti ještě soud požádal obžalovaného S. o vzorek tiskacího písma, kterým je psán příslušný záznam v deníku (jakož i jiné záznamy), přičemž i bez odborných grafologických znalostí s ohledem na specifika písma zjistil, že se v deníku jedná o písmo obžalovaného.
59. Ze zprávy firmy XXXXX, pro kterou svědek V. stříšky vyhotovil a instaloval, pak soud zjistil, že práce byly prováděny ve dnech 10., 12., 17., 22. a 24. 9. 2015. Firma soudu zaslala také kopii faktury na částku 31.200 Kč, kterou jí svědek vystavil. Obdobnou kopii soudu předložil také svědek sám; nelze z ní samozřejmě zjistit, zda práce prováděl sám, nebo zda se jich účastnilo více osob. Lze poznamenat, že uvedená data plně neodpovídají záznamům v deníku, když z něho vyplývá, že montáž stříšek byla realizována 10., 11., 17., 22. a 23. 9. V této souvislosti ještě byl svědek V. žádán o předložení dokladů zachycujících jeho spolupráci s obžalovaným, když uváděl, že si standardně vyměňovali výdajové a příjmové doklady, které však nenalezl, přičemž také jeho účetní K.O. soudu písemně sdělila, že v daňové evidenci za rok 2015 neneviduje žádné doklady týkající se spolupráce svědka V. s obžalovaným S..

60. Poškozená A.S. do spisu založila přehled šperků, které pachatelé odnášeli z prodejny včetně šperků poškozených, jakož i vyčíslení jejich ceny, za kterou se v její prodejně prodávaly, resp. vyčíslení škody způsobené jejich poškozením; celková hodnota šperků v tašce činila 1.204.972 Kč, poškozením šperků – polámaním nepružných řetízků a rozšlápnutím prstenu, což mělo za následek neprodejnost zboží – vznikla celková škoda 19.440 Kč. Další škoda vznikla poškozením zařízení prodejny, konkrétně rozbitím skleněných výplní dveří a vitrín a poškozením nábytku, která dle dokladů o opravách činila 18.142 Kč. Celkovou škodu vzniklou poškozením tak soud vyčísлил na celkovou částku 37.582 Kč (na rozdíl od poškozené, která uvedla, že škoda činí 37.752 Kč).
61. Policie také v přípravném řízení analyzovala finanční situaci obžalovaných ve snaze objasnit případnou motivaci ke spáchání trestné činnosti a v případě M.S. nezjistila nic, co by mohlo jmenovaného k předmětnému jednání přimět, neboť tento disponuje domem, pozemkem a má také určité úspory; naopak M.Z. vykazuje určité zadlužení a je vůči němu vedena řada exekucí; koneckonců i on sám se ve své výpovědi zmínil o čtrnácti.
62. Již v průběhu řízení před soudem byla požádána policie o zjištění aktuální výšky obžalovaných a o jejich vyfotografování v pozici sedících na obdobném motocyklu, přičemž bylo zjištěno, že výška obžalovaného M.S. činila dne 9. 7. 2018 168,2 cm a obžalovaného M. Z. 181,4 cm (měřeno digitálním měřičem). Z pořízené fotografie pak lze zjistit, že obžalovaný Z. na svém místě spolujezdce prakticky o hlavu převyšuje řidiče, tedy obžalovaného S., což bylo způsobena i jeho vyšším posazením. Z fotodokumentace bylo také zjištěno, že obžalovaný S. na stojícím motocyklu zcela standardně dosáhne nohama na silnici. Dále byla policie požádána také o zanalyzování obsahu mobilních telefonů patřících obžalovanému Z. za účelem získání informací o jejich provozu dne 8. 9. 2015 (částečně z jeho podnětu), což se však nepodařilo, první z nich byl uveden do provozu až po delší době po události, a druhý se nepodařilo obžalovanému aktivovat.
63. Důkaz byl proveden také obsahem pravomocného rozsudku Okresního soudu v Hodoníně ze dne 2. 10. 2018, č. j. 3T 15/2018-494, kterým byl nprap. P.S., o němž se ve své výpovědi zmiňoval obžalovaný Z., uznán vinným přečinem ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se dopustil jako návodce dle § 24 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, a to tím, že – stručně řečeno – podněcoval M.Z. k napadení Z.J., což odůvodnil tím, že on jako policista to udělat nemůže, k čemuž i došlo, když Z. skutečně jmenovaného napadl pěsti a na zemi do něj třikrát kopl. Z odůvodnění rozsudku lze zjistit, že Z. napadení poškozeného připouštěl a vysvětloval tím, že jej o to odsouzený požádal, neboť měl za to, že poškozený má poměr s jeho ženou, dále také to, že vztah S. a Z. byl v roce 2014 přátelský a narušil se v roce 2016, kdy odsouzený navázal vztah se sestrou Z., po čemž obžalovaný nelibě nesl, že S. s jeho sestrou začali vznášet požadavky na jejich rodinný majetek. Je třeba dodat, že k navedení obžalovaného došlo v roce 2014 a z odůvodnění rozsudku lze zjistit, že poškozený nahlásil své napadení až po třech letech, tedy v roce 2017.
64. Z veřejně přístupného facebooku obžalovaného S. ještě soud získal jeho fotografii z výletu do Chorvatska, na níž je vyfotografován na sportovním motocyklu značky Honda žluté barvy; vloženo 31. 3. 2015. Soud také získal fotografie budovaného sociálního zařízení v areálu užívaném firmou XXXXX, kdy při pohledu zvenčí by se dal objekt charakterizovat jako plechová či oplechovaná „bouda“, v níž se dle fotografie z interiéru nachází sociální zařízení. Z vyjádření majitele objektu P.Š. pak bylo zjištěno, že tento není schopen určit období, kdy byla stavba objektu realizována.
65. Soud v rámci řešení problematiky, který z pachatelů vystřelil na poškozeného M. (který tvrdil, že ve střelném poranění měl stopy střelného prachu, což však nebylo nijak objektivizováno, a to ani znalcem MUDr. Dobiášem), požádal Kriminální ústav o vyjádření ke vzdálenosti, odkud muselo být vystřeleno, pokud by střelný prach v ráně zůstal, k čemuž ústav uvedl, že by se jednalo o vzdálenost 0 – 30 cm.

Vyhodnocení důkazní situace, skutkové závěry:

66. Hodnocení provedených důkazů by bylo možno rozdělit do dvou kroků; prvním z nich bylo hodnocení důkazů ve vztahu k samotnému průběhu páchaní trestné činnosti, druhým krokem pak hodnocení ve vztahu k vyřešení problematiky pachatelů této trestné činnosti. Pokud se jedná o první krok, tento nebyl nijak komplikovaný, neboť samotný průběh páchaní trestné činnosti jejími pachateli bylo možno z provedených důkazů snadno dovodit. Soud se zde mohl opřít o výpovědi řady svědků, především K.K., prodavačky, a poškozených D.M. a Z.T. i prodavačky I.Ch. ze sousedství, z nichž vyplývalo, že dva pachatelé, z nichž jeden byl zřetelně vyšší a druhý tedy zřetelně nižší postavy, přijeli na motocyklu žluté barvy před prodejnu, když předtím několikrát projeli kolem, a vešli dovnitř, aniž by cokoli svědkyni K. sdělili, aniž by jí tedy jakkoliv vyhrožovali, cokoli jí přikázali, na cokoli se jí ptali. Vyšší z pachatelů začal páčit šuplíky v prodejním pultu a nižší otevřel vitrínu klíčem nacházejícím se v zámku. Z šuplíků a vitríny pak brali plata se šperky, které dávali do přinesené sportovní tašky nacházející se na pultu. Za dané situace se svědkyně K. pochopitelně nezmohla na žádný odpor a pouze volala o pomoc, příp. vyzývala pachatele k opuštění prodejny. Tento počátek skutkového děje byl popisován především svědkyní, které však soud neměl důvod nevěřit, neboť její výpověď je v souladu se situací na místě činu při jeho ohledání, kdy byly zjištěny vypáčené šuplíky, a byla nalezena plata se šperky v tašce na podlaze u východu z prodejny. Soud se také nedomnívá, že by svědkyně měla potřebu cokoli např. zveličovat či jinak zkreslovat, kdyby tomu tak bylo, nepochybně se to projevilo např. v popise jednání pachatelů; svědkyně však především setrvala na tom, že pachatelé na ni vůbec nepromluvili. Také svědek T. mohl pozorovat část tohoto děje, kdy viděl páčení šuplíků a vybírání plat se šperky jedním z pachatelů, zatímco druhý v té chvíli již pouze stál a pozoroval jej. Tento děj pozorovala také svědkyně T., která na místo přišla s poškozeným T., ale zůstala na ulici a pozorovala dění přes výlohu, a do jisté míry také svědkyně Č., která spíše slyšela zvuky z prodejny nasvědčující zápasu. Svědkyně T. tak mohla slyšet volání svědkyně K. o pomoc a vidět také, jak pachatelé rozbíjejí dveře, což popsali především poškození. Jako dílčí otázku soud řešil, zda kromě šuplíků vypáčil menší z pachatelů také vitríny, jak se o tom zmiňovala svědkyně S., na rozdíl od svědkyně K., dle které to nebylo třeba, neboť byl v zámku vitríny klíč; soud za této situace pak mohl přihlídnout k pořízené fotodokumentaci, která sice nevyznívá nejpřesvědčivěji, nicméně spíše nasvědčuje tomu, že vitríny vypáčeny nebyly. Tento závěr je také pro pachatele příznivější, byť zcela nepodstatně. Z výpovědi lze dále dovodit, že jakmile si menší z pachatelů všiml poškozeného T. a o něco později příšedšího poškozeného M. za dveřmi, oba pachatelé svého jednání zanechali a pokusili se prodejnu opustit, v čemž jim bránili poškození. Ti se ve svých výpovědích shodovali v tom, že T. na místo přišel první a držel kliku dveří nahoře, přičemž se otevření dveří snažil zabránit i M., na což zareagoval po neúspěšném snažení o přetlačení poškozených menší z pachatelů, který prokopl spodní skleněnou výplň dveří, což potvrdil M., který pachatele při této činnosti pozoroval, zatímco T. si pouze všiml boty, která se objevila v prokopnutém skle. Vyplývá to však také z logiky věci, neboť menší z pachatelů přišel ke dveřím jako první, když jako první si všiml poškozených a zareagoval na ně; vyšší z pachatelů v té chvíli ještě plnil tašku šperky. Vzhledem k tomu, že toto první prokopnutí dveří nemělo očekávaný efekt, rozbil vyšší z pachatelů sklo v horní části dveří, o čemž po celé řízení vypovídal poškozený M., který měl lepší přehled o dění v té chvíli než poškozený T., který se zaměřil na držení kliky a na botu, o níž přemýšlel, jestli do ní má kopnout. Poškozený M. přesvědčivě popsal jednak rozbití skla a jednak také pistoli v ruce vyššího z pachatelů, která jej přinutila dveře pustit a ustupovat, k čemuž nutil i poškozeného T., který však v té době již měl střepy v očích, takže k dění poté se již nemohl vyjádřit. Pokud se jedná o toto dění ve druhé fázi útoku pachatelů, soud již vycházel toliko z výpovědi D.M., u něhož neměl žádný důvod k pochybnostem o tom, že tento svědek vypovídal zcela objektivně, beze známky snahy uvést cokoli v rozporu se skutečností resp. s tím, jak stačil celou situaci vnímat a zapamatovat si, čemuž napovídalo i jeho rozhořčení, když soud zapochyboval pod vlivem výpovědi svědka H. o jeho výpovědi, pokud se v ní vyjadřoval k osobě, která proti němu použila zbraň. Tento úsek trestné činnosti poškozený popsal zcela logicky, když vysvětlil, že menší z pachatelů vystřelit nemohl,

nebot' jej zpacifikoval a držel jej při zemi, když se ozval výstřel, přičemž střelce neviděl a v první chvíli ani nepostřehl, že jej zasáhla kulka. O přetahování se o tašku ve dveřích navíc vypovídala i svědkyně Č., stejně jako o výstřelu vzápětí, což výpověď poškozeného potvrzuje. Ke zmíněnému svědku H. je třeba ještě dodat, že i tento přes výlohu pozoroval jednání pachatelů v prodejně, načež chtěl jít pomoci poškozeným, avšak když uslyšel výstřel, schoval se za roh, odkud viděl, jak pachatelé vyběhli z prodejny, přičemž podle jeho názoru měl pistoli menší z nich. Jednalo se však o názor zjevně mylný, který nemohl obstát vedle výpovědi poškozeného M. a svědkyně T.; mylné bylo i přesvědčení svědka H., že při odjezdu motorku řídil vyšší z pachatelů, což bylo vyvráceno záznamem kamery, jakkoliv je tento záznam nekvalitní, neboť byl zaměřen na jiná místa. O menším pachateli jako řidiči se navíc zmiňovala i svědkyně Č.. V souhrnu lze pak uvést, že prakticky všichni svědci si jako určitého markantu všimli zjevného výškového rozdílu mezi pachateli, což jim také umožnilo lépe popsat páchání trestné činnosti se zaměřením na konkrétní jednání jednotlivých pachatelů, což má pro rozhodnutí ve věci značný význam. Soud tedy veden těmito úvahami dospěl k závěrům týkajícím se průběhu páchání trestné činnosti, které prezentoval ve výroku rozsudku.

67. Z výroku rozsudku je tedy zřejmé, že za pachatele popisované trestné činnosti považuje právě obžalované M.Z. a M.S., a to z následujících důvodů. Od počátku trestního řízení bylo zřejmé, že pro rozhodnutí o vině obžalovaných bude stěžejní vyhodnocení odborných vyjádření z oboru kriminalistické odorologie, resp. vyhodnocení činnosti služebních psů, která vedla k závěrům v těchto odborných vyjádřeních uvedeným. Soud však ještě považuje za nutné i možné vrátit se až do období předcházejícího samotným odběrům pachových stop i pachových vzorků osob – obžalovaných. Nebývá zcela pravidlem, že by ze spisového materiálu soudu předloženého nebylo zřejmé, jakými cestami se z pachatelů stali podezřelí, avšak pokud tato situace nastala, je evidentní, že se tak stalo na základě operativní činnosti policie, potažmo informace z prostředí, v němž se pachatelé či jeden z nich pohybovali, v němž byli známí a z něhož tato informace, že právě obžalovaní jsou či by mohli být pachateli projednávané trestné činnosti, pochází. Tato informace nemohla vzniknout sama od sebe a i ona má určitou vypovídací hodnotu. Opodstatnění této informace pak byla prověřována metodou pachové komparace za využití služebních psů Policie ČR, což byl první krok k nynějšímu vyslovení závěru o vině obžalovaných.

68. K této činnosti považuje soud za nutné uvést následující. Především si je vědom faktu, že stávající judikatura přistupuje k tomuto důkaznímu prostředku dosti obezřetně, což se projevuje v požadavku na splnění řady formálních předpokladů nutných k realizaci pachové komparace, ale dokonce i stanoviskem k hodnocení nálezu pachové stopy konkrétní osoby na místě činu (pachové stopa má prokazovat pouze to, že určitá osoba na místě činu byla). Teorie (byť vycházející z určitých testů), např. tedy citovaná zpráva kolektivu Ing. Pince, Ph.D., dokonce s ohledem na zjištěnou chybovost nedoporučila za tehdejších normativních podmínek využití tohoto důkazu v trestním řízení, což se vztahuje i k projednávané věci, neboť pachová komparace byla prováděna za účinnosti předchozího pokynu policejního prezidenta. S tímto názorem příslušného ústavu se však soud nemůže ztotožnit, a to zejména s ohledem na argument týkající se zjištěné chybovosti. S velmi mírnou nadsázkou řečeno, je to asi totéž, jako by přestali být v trestním řízení vyslyšáni svědci proto, že část z nich lže a část se plete, neboť si nedokázala zapamatovat skutkový děj; to je samozřejmě absurdní představa, ale stejně absurdní je dle názoru soudu i přesvědčení, že by výsledky činnosti služebních psů neměly být pro účely trestního řízení využívány, pokud nemůžeme tento důkazní prostředek považovat za stoprocentně spolehlivý. Takovou spolehlivost však ani očekávat nelze, neboť pes je živý tvor a nikoli stroj. Nelze navíc také pominout, že pokud se pes dopustí chyby, ve velké většině případů se jedná o omyl negativní, tedy že neoznačí stopu, u níž se shoda s pachovým vzorkem osoby předpokládá, že se tedy mylí daleko spíše ve prospěch podezřelé osoby. Soud je tedy toho názoru, že s výsledky pachové komparace jako s důkazem pracovat lze (a že to bylo možné i v minulosti) stejně jako s jakýmkoliv jinými důkazy, např. tedy se svědeckými

výpověďmi, které se hodnotí jednak jednotlivě, jednak v souhrnu se všemi ostatními důkazy; tak je tedy nutno nakládat i s výsledky pachové komparace.

69. Jednotlivě v daném případě znamená přihlídnout k tomu, že při zkoumání pachových stop i při odběru pachového vzorku osoby bylo postupováno dle tehdy platné normy upravující u snímání stop jejich snímání využití speciální tkaniny Aratex, uložení stop a jejich přepravu ve speciálním plechovém kufru, jakož i činnost psovoda a jeho kvalifikační předpoklady, stejně jako kvalifikační předpoklady psa podrobuujícího se příslušnému přezkušování. Pokyn samozřejmě upravuje i samotný postup při provádění pachové komparace, kdy pes úvodem absolvuje test náhodné zajímavosti a poté provádí natrikrát komparaci. Postupem kriminalistického technika i psovoda, jak jej ve svých výpovědích popsali, tak došlo v daných případech ke splnění formálních požadavků kladených na jejich práci, což je předpokladem pro práci orgánu činného v trestním řízení s výsledky komparace jako s důkazem. Při tomto vyhodnocení pachových stop pak nelze pominout výše uvedená (str. 13 rozsudku) základní fakta, která dávají těmto stopám značnou důkazní sílu, především tu skutečnost, že přítomnost obou obžalovaných na místě činu byla opakovaně prokázána hned třemi psy, v případě obžalovaného Z. byla dokonce shoda zajištěných pachových stop s jeho pachovým vzorkem prokázána šestkrát. Soud skutečně neví, proč by za dané situace neměl být přesvědčen, že oba obžalovaní na místě činu byli, což v daném případě ale zároveň také znamená, že na místě činu nejen že byli, ale také že tam určitým způsobem jednali.
70. Soud má totiž k dispozici nejen pachové stopy obžalovaných, ale také důkazy další, především výpovědi svědků, vedle nichž zajištěné pachové stopy nejenže obstojí, ale jsou s nimi v souladu v tom smyslu, že nálezy pachových stop odpovídají zjištěnému průběhu skutkového děje, kdy byla svědky popisována činnost vyššího a nižšího pachatele, což znamená situaci, kdy pachové stopy obžalovaného Z. - jako vyššího z pachatelů - byly nalezeny na rukojeti páčidla, kterým prokazatelně rozbil horní sklo dveří, i na šroubováku, kterým vypáčil šuplíky v pultu. Logicky byly pachové stopy obou obžalovaných zajištěny také na obou madlech dveří, které oba drželi nebo se jich dotkli, i na platech, která oba vkládali do tašky; žádné z nich tam sice nedávali společně, a přesto na některém z plat byly nalezeny pachové stopy obou obžalovaných, což znamená, že v takovémto případě zjevně došlo k přenosu pachů mezi platy nebo ke kontaktu obžalovaných s jinými platy než s těmi, které tam vkládali, při strčení ruky do tašky. Jediný nesoulad mezi skutkovými zjištěními a nálezem stop zde je v případě madel šuplíků, kde byly nalezeny i stopy obžalovaného S., přestože z výpovědi svědků nevyplývá, že by s těmito šuplíky byl obžalovaný v kontaktu. Zde je však třeba přihlídnout k tomu, že tyto šuplíky vypáčil obžalovaný Z. na samém počátku trestné činnosti, kdy ještě poškození na místě nebyli, a lze rovněž předpokládat, že vystresovaná prodavačka K. nemusela být schopna dění přesně vnímat a následně si je zapamatovat. Právě tento převažující soulad mezi nálezem pachových stop a zjištěným skutkovým dějem při vědomí toho, že pachatel Z. byl postavy vyšší a S. tedy nižší, považuje soud za nejzásadnější pro jeho rozhodnutí o vině obžalovaných. Onen výškový rozdíl mezi postavami pachatelů považuje soud za významný moment důležitý pro jejich identifikaci, neboť umožnil svědkům přesněji popsat jednání jednotlivých pachatelů.
71. Rovněž podoba mezi postavami pachatelů jedoucích na motocyklu zachycených kamerami a postavami obžalovaných zachycených na motocyklu při ohledání jejich postav na policii je dle názoru soud zcela zřejmá a nikoli náhodná; soud ani nespatřuje žádný rozdíl mezi postavou obžalovaného Z. zachyceného při oslavách dětského dne v místě bydliště a postavou spolujezdce na motocyklu. Nelze také pominout fotografii obžalovaného S. na jeho facebooku, na níž pózuje v Chorvatsku se žlutou sportovní Hondou, kterážto fotografie podporuje přesvědčení soudu o jeho účasti na trestné činnosti, neboť jednak dokládá jeho oblibu žlutých motocyklů a především pak jeho řidičskou zkušenost, které bylo využito při spáchání této trestné činnosti a kterou koneckonců ani on sám nezpochybňoval. V této souvislosti ještě soud dodává, že je přesvědčen, že obžalovaný

S. plnil při páchání trestné činnosti spíše pomocnou roli, jednak tedy onoho řidiče, jednak také ve zlatnictví, kde měl přispět ke zmocnění se většího počtu šperků, což je zřejmé z chování pachatelů v prodejně, kde dominoval vyšší z pachatelů, tedy obžalovaný Z., který po vstupu do prodejny okamžitě přešel za pult k prodavačce, tedy do jakéhosi pomyslného centra prodeje, centra dění v prodejně, kde mělo v jeho představách dojít k naplnění cíle jeho trestné činnosti, tedy ke zmocnění se šperků představujících pro něho určitou hodnotu a kde předpokládal hodnotu vyšší než v dalších místech prodejny. Určující role obžalovaného Z. vyplývá také z faktu, že tento u sebe měl zbraň, o jejímž použití tedy měl rozhodnout on sám a nikoli spoluobžalovaný S..

72. Soud má za to, že z výše uvedených úvah dostatečně vyplývá, že s vysokou pravděpodobností by nebylo rozhodnuto o vině obžalovaných, pokud by měl soud k dispozici pouze výsledky pachové komparace, i kdyby byly stopy takto četné; až onen zřejmý soulad mezi pachovými stopami a dalšími důkazy mu umožnil závěr o vině vyslovit. Je třeba ještě dodat, že s ohledem na důkazní význam pachových stop se soud zabýval i otázkou, zda zde existuje nějaký moment (jiný než formální), který by snad neumožnil k výsledkům pachové komparace přihlížet, který by snad tyto výsledky zpochybnil. Obžalovaný Z. v této souvislosti odkazoval na osobu (zřejmě již bývalého) policisty S., který byl odsouzen za to, že jej navedl k fyzickému napadení třetí osoby, a který snad mohl nějakým způsobem výsledky pachové komparace ovlivnit, a to dokonce tím, že by jeho pachové stopy na místo činu podstrčil. Soud ve vztahu k této možnosti předpokládá, že ani obžalovaný sám si nedokáže představit, jak by mohl jmenovaný dosáhnout toho, že by se na místě činu našly jeho stopy, obzvláště pak v situaci, kdy otisky pachových stop byly na místě činu sejmuty bezprostředně po spáchání trestné činnosti. Soud si je vědom toho, že vztahy mezi obžalovaným Z. a jmenovaným S. nebyly dobré (od roku 2016, jak vyplývá z rozsudku Okresního soudu v Hodoníně), což podle všeho vedlo dokonce až k zahájení trestního stíhání S., a to až po třech letech od oné události z roku 2014, kterýžto termín tedy navazuje na zhoršení vztahů mezi nimi. Ale i kdyby soud v ryze teoretické rovině připustil, že bylo zájmem S., aby se obžalovaný Z. podezřelým stal, považuje za vyloučené, že by mohl jakkoliv výsledky pachové komparace ovlivnit. Samozřejmě soud nehodlá sklouzávat k nějakým konspiračním úvahám, např. že by snad pachové stopy Z. podstrčil až do pachových konzerv uložených na odorologii apod. Navíc na místě nebyly nalezeny stopy jen Z., ale také S., které nelze vysvětlit špatnými vztahy mezi Z. a S., za to je lze velmi dobře vysvětlit osobou řidiče motocyklu a popisem dění na prodejně. Ani obžalovaný S. sám neměl přijatelné vysvětlení pro nález svých pachových stop na místě činu, tedy kromě zmínky o svých rukavicích zapomenutých u Z. v neděli před úterým, kdy byla trestná činnost spáchána (či tu další předchozí neděli). Takovéto vysvětlení by však jednak znamenalo, že S. připouští, že se Z. mohl trestné činnosti dopustit, k čemuž by takto musel použít jeho rukavic, jednak by to také znamenalo, že pokud by tomu tak skutečně bylo a Z. se trestné činnosti v jeho rukavicích skutečně dopustil, musely by na všech věcných stopách být zjištěny pachové stopy obou obžalovaných, neboť by muselo dojít k jejich přenosu, tzn. že pachové stopy S. by musely být i na rukojeti páčidla a šroubováku, kde byly nalezeny stopy pouze Z. (i když stopy byly snímány z celé plochy rukojeti). Přitom není pochyb o tom, že pachatelé byli na místě dva, nemohl tam být Z. sám. Lze ještě poznamenat, že kromě výše uvedeného vyplývají z vyjádření S. o spolupráci i užší vztahy mezi ním a Z., než že se znají pouze z hospody.
73. Soud se samozřejmě nemohl ani vyhnout hodnocení důkazů svědčících ve prospěch obžalovaných, tzn. těch, které měly prokazovat přítomnost obžalovaného Z. na pracovišti a spolupráci obžalovaného S. se svědkem V. v XXXXX. V případě obžalovaného Z. se jedná o výpovědi zaměstnanců firmy XXXXX včetně jeho matky (viz výše str. 9–11 odůvodnění), příp. o listiny a fotografie dokládající odeslání e-mailu dne 8. 9. 2015 v 11.39 a výstavbu sociálního zařízení v areálu firmy, v případě obžalovaného S. o výpovědi svědka V., příp. M. a O. (str. 8–9 odůvodnění), jakož i o záznamy v pracovním deníku, vystavenou fakturu či o sdělení účetní svědka V.. Všechny uvedené důkazní prostředky mají jedno společné, a to, že vypovídají o tom, že by obžalovaní v době

spáchání trestné činnosti měli být jinde, ale ne o tom, že jinde skutečně byli; svým způsobem je to i přirozené, protože především u svědků bylo málo pravděpodobné, že by si po dvou, resp. po třech letech pamatovali, že by právě onoho dne kolem poledne byl Z. přítomen ve firmě v XXXXX či S. se svědkem V. v XXXXX.

74. Nejhmataelnějším důkazem potvrzujícím přítomnost obžalovaného Z. ve firmě měl být e-mail odeslaný z aplikace Outlook – adresa [XXXXXX](#) – do e-mailové schránky firmy XXXXX – adresa [XXXXXX](#), přičemž ohledně prvně uvedené adresy obžalovaný a svědek R. uváděli, že tuto používal pouze obžalovaný. K výpovědi svědka R. však soud přistupuje se značnou opatrností; byť tento objektivně připustil, že neví, zda v uvedeném termínu obžalovaný Z. v práci byl, či nikoli, jeho další vysvětlení již vzbuzují pochybnosti. Svědkem C. bylo zpochybněno jeho tvrzení, že pokud dne 8. 9. 2015 v 9.58 hodin byla do schránky firmy doručena pošta od odesílatele J.C., musel ji odeslat on (tedy R.), neboť měl po C. počítač, naproti tomu svědek C. uvedl, že pod jeho jménem nemohl nikdo jiný pracovat, neboť přístupové heslo znal pouze on a nikomu je nedal; to je dle názoru soudu poměrně silný protiargument. Nepřesvědčivě rovněž pro soud vyznívá tvrzení R., že by si nedovolil ke dni 8. 9. 2015 pracovat z počítače obžalovaného (zatímco později již ano), neboť dle názoru soudu poněkud postrádá logiku. Soud totiž předpokládá, že svědek byl na pracovní místo dispečera přijímán právě proto, aby nebyl na pracovišti jediný dispečer, který by ho nemohl opustit, a aby nenastávala situace, o které se svědci zmiňovali, že obžalovaný Z. byl na pracovišti zcela nepostradatelný a tudíž bylo vyloučeno, že by mohl na delší dobu pracoviště opustit. Soud také považuje za nepřesvědčivé tvrzení svědka, že ke dni 8. 9. 2015 by si ještě nedovolil jít pracovat s počítačem obžalovaného, ale později si to již dovolit mohl, neboť má opět za to, že právě proto tam R. byl, aby vyřizoval všechny doručené objednávky; otázkou také je, co způsobilo onu změnu, že svědek od jisté doby již mohl pracovat s počítačem obžalovaného a přeposlat z něj objednávku. Nelze také přehlédnout, že svědek R. byl upozorněn na svůj první výslech na policii obžalovaným a jeho matkou, přičemž se jen obtížně věří jeho tvrzení, že potom šel – právě on – a našel v e-mailové schránce firmy předmětný e-mail. Jinými slovy řečeno, v rámci hodnocení výpovědí všech v této souvislosti vyslýchaných svědků nebylo možno pominout, že se vesměs jednalo o osoby, které měly k obžalovanému určitý vztah, a to maximálně blízký – jeho matka – i vztah jisté existenční závislosti – další svědci byli obžalovaného zaměstnanci, u nichž byla očividná snaha o to, aby obžalovanému Z. svou výpovědí nezkomplikovali jeho postavení. To bylo zřejmé i u výpovědí týkajících se výstavby sociálního zařízení, ohledně něhož svědci tvrdili, že jeho výstavba trvala několik měsíců, přičemž pracovali denně od rána až do odpoledne. Svědek P. uvedl, že pracoval s C. a že s nimi obžalovaný byl prakticky pořád (a že tedy nemohl být na dispečerském stanovišti), obdobně svědek T. uváděl, že mu obžalovaný každé ráno říkal, jak má postupovat při opravě auta (což u řidiče z povolání překvapuje), a uváděl také, že kdyby obžalovaný na pracovišti (pořád) nebyl, nikdo by nevěděl, co má dělat; ani toto tvrzení nepovažuje soud za příliš věrohodné, neboť pokud bylo třeba zadat pracovníkům úkoly, nepochybně k tomu stačila ranní přítomnost a nepochybně nebylo nutné usměrňovat každý krok zaměstnanců. Soud také nemohl přehlédnout ani takový detail, že svědek T. uvedl, že ve všední dny na obědy nechodil a nechodil na ně ani obžalovaný, svědek R. k obědům uvedl, že si obžalovaný kupoval svačiny a někdy mu přinesla oběd paní Z., která naproti tomu uváděla, že obžalovanému nosila obědy denně, a to kolem půl dvanácté. Soud samozřejmě nepochybuje o tom, že role obžalovaného ve firmě XXXXX byla zásadní, nemohl však současně přehlédnout snahu svědků o přesvědčení soudu o tom, že právě 8. 9. 2015 kolem poledne obžalovaný na pracovišti byl, byť si tím nikdo ze svědků nemohl být jistý; postrádal tedy u těchto svědků skutečně nezaujatý přístup k plnění své svědecké povinnosti. Ani výsledky dokazování týkající se provozu firmy XXXXX a činnosti obžalovaného Z. v ní tedy nemohly vyvrátit závěry vyplývající z výsledků pachové komparace.

75. Obdobná situace pak nastala i v případě obžalovaného S., v jehož prospěch vypovídal svědek V.. Ani v případě této výpovědi soud nemůže pominout, že se jedná o příbuzného obžalovaného,

jehož výpověď však vzbuzovala jisté pochyby i bez ohledu na tento vztah, a to tehdy, když se svědek snažil přesvědčit soud, že spolupráce s obžalovaným byla i zadkladována, neboť si mezi sebou vystavovali účetní doklady. Když však měl alespoň nějaké doklady předložit, odkázal na účetní, která tyto neměla a ani si nevybavovala, že by nějaké doklady týkající se spolupráce s obžalovaným za rok 2015 viděla, načež následovalo vysvětlení, že v počátcích jejich spolupráce tomu tak nebylo; obdobně pak svědek nedohledal ani doklad prokazující, že dne 8. 9. 2015 pracoval ve firmě XXXX v XXXXX, resp. že tam pracoval s obžalovaným. Soud samozřejmě nepochybně fakt, že svědek s obžalovaným v daném období skutečně spolupracoval, což by bylo možno dovodit i z výpovědi svědka O. či z deníku, ale i u tohoto svědka byla zřejmá stejná snaha, jako u svědků z firmy XXXXX. I kdyby svědek V. žádný doklad neměl, což by se dalo spíše předpokládat, jak vyplynulo z výpovědi svědka M., právě ono tvrzení, že doklad doma má, je jedním z příkladů takovéto snahy, která nutí soud hodnotit tyto výpovědi velmi obezřetně, když nepochybně mají pravdivé jádro, nicméně na toto jádro se nabaluje již poněkud problematický obal. I v případě obžalovaného S. tedy platí, že ani výpovědi svědků, ani konkrétní údaj v deníku, nemohou zpochybnit výsledky pachové komparace ve spojení s výpověďmi svědků popisujících dění v prodejně klenotů. Soud tedy hodnotí tento způsob obhajoby obžalovaných, tedy snahu o vytvoření „alibi“ na kritické období, jako první z možností jejich procesní obrany za důkazní situace, která zde nastala již na počátku trestního řízení.

76. Druhou z možností pak bylo zpochybnění využitelnosti výsledků pachové komparace. Na toto téma se již soud vyjádřil výše a na tomto místě ještě dodává – v rámci úvah de lege ferenda, že pokud by měl být trestní řád do budoucna nějakým způsobem změněn, mělo by se tak stát principiálně ve směru odklonu od přehnaného formalismu k přirozenému uvažování. Pachovou komparaci sice trestní řád neupravuje, nicméně i ve vztahu k ní platí totéž. Soud považuje za fakt, že pokud výstupem činnosti psovoda se svým psem je závěr, že pes označil shodu mezi pachovým vzorkem osoby a pachovou stopou, stalo se tak poté, co pes po provedení testu náhodné zajímavosti třikrát označil konzervu s pachem obžalovaného nacházející se na třech různých místech v řadě jiných konzerv s jinými pachy tím, že k ní zalehl. Je pravda, že u těchto zalehnutí nikdo jiný kromě psovoda nebyl, stejně jako nikdo není – především tedy obhájce – např. u Widmarkovy zkoušky na alkohol, u pitvy, v chemické laboratoři při zkoumání zajištěného bílého prášku apod., přičemž se s výsledky těchto činností běžně pracuje jako s důkazem, aniž by byly zpochybnovány natolik intenzívně, jako je zpochybnována metoda pachové komparace a činnost psovodů. Podle přesvědčení soudu pochyby o tom, zda psovod o výsledcích své činnosti informoval pravdivě a zda se tedy pes choval skutečně tak, jak vyplývá z odborného vyjádření, nejsou na místě a znamenají výraz neúcty vůči práci psovoda, který na věci není nijak zainteresován, nezná souvislosti a pouze pracuje se svým psem, k čemuž je vyzván bezprostředně před úkonem svým nadřízeným, a nezřídka se také může jednat o procesní obranu v duchu rčení z nouze ctnost (čímž soud nechce říct, že by tomu tak bylo i v této věci). Otázka tedy zní; pokud je faktem, že pes se zachoval tak, jak je výše popisováno, měla by být následkem např. zmeškání přezkoušení psa či psovoda, (nynější) nepořízení videozáznamu či nevyrozumění obhájce, at' již z jakýchkoliv důvodů (i když v době provádění komparace ještě většinou nebývá ani obviněný, ani obhájce), nepoužitelnost výsledků pachové komparace? Soud (alespoň tedy nalézací) má za to, že rozhodně ne, neboť upřednostňuje v trestním řízení věcný přístup, nikoli formalismus, který nezřídka pouze komplikuje snahu o zjištění skutečného stavu věci. Z vystoupení Ing. Pince před soudem vyplynulo, že v rámci postupu při pachovém porovnávání má být kardinálním problémem vědomost psovoda o umístění pachové konzervy s pachem podezřelé osoby, čímž by měl či mohl být pes ze strany psovoda ovlivněn; to byl také jeden z hlavních důvodů pro vydání nového pokynu policejního prezidenta, dle něhož pachovou konzervu umísťuje osoba odlišná od psovoda. Současně však jmenovaný Ing. Pinc zároveň připustil, že není známo, jakým způsobem by psovod mohl psa ovlivnit, k čemuž soud navíc dodává, že to už vůbec není zřejmě známo v situaci, kdy psovod čeká na místě a pes prochází řadu sám. Takovýto přístup vědeckého kolektivu se soudu

nejeví jako právě vědecký. Nicméně postup při pachové komparaci je již nově upraven, takže by k ní měli být zváni obhájci či by měl být pořizován obrazový záznam, v čemž však soud spatřuje ohrožení průkaznosti této metody daleko spíše, než tomu snad mohlo být v situaci, kdy byl psovod se psem sám, neboť pes (stejně jako psovod) potřebuje k této své činnosti především klid a soustředění a nikoli rozptylování dalšími osobami. Představit si snad lze, že by sledování úkonu probíhalo za neprůhledným sklem používaným např. při rekognicích a že stejně jako u rekognice by se jednalo o neodkladný nebo neopakovatelný úkon prováděný za přítomnosti soudce, který byl garantem toho, že pes skutečně třikrát zalehl např. u třetí konzervy. Pachová komparace v této věci však proběhla za účinnosti pokynu policejního prezidenta z roku 2009 a v souladu s ním včetně tedy postupu, kdy k němu jako k operativně pátracímu úkonu nebyli přizváni obhájci, které od března 2017 obžalovaní měli, a soud tedy ani z naznačených ryze formálních hledisek neshledal důvod pro nevyužití výsledků pachové komparace v tomto řízení.

77. Zcela na závěr a zcela na okraj této pasáže týkající se skutkových závěrů soud ještě dodává, že do popisu skutku nezahrnul poškození koberce ve vestibulu domu, neboť nebylo prokázáno, jaká byla jeho časová hodnota a jaká tedy byla výše způsobené škody. Majitelka koberce náhradu škody nepožadovala a lze předpokládat, že jeho hodnota byla zanedbatelná.

Právní kvalifikace skutku:

78. Spáchání skutku tak, jak je popsáno ve výroku rozsudku, znamená (řeceno slovy zákona), že oba obžalovaní proti jinému užili pohrůžku bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci. Pokud se jedná o onu pohrůžku násilím, specifikem předmětné trestní věci bylo, že pachatelé – obžalovaní žádnou pohrůžku násilím prodavačce výslovně neadresovali, především jí tedy neřekli, že v případě kladení odporu jí nějakým způsobem fyzicky ublíží, jak bývá v takových situacích pravidlem, ale ani jí např. nepohrozili použitím pistole, kterou měl obžalovaný Z. u sebe. Nelze však pochybovat o tom, že výhrůžka může být i konkludentní, tedy nevyslovená či jinak fyzicky neprojevená, kdy i samotná přítomnost pachatele a jeho chování či jeho projevy, které nejsou nijak přímo směřovány vůči zainteresované osobě na místě činu, mohou být pro tuto osobu signálem, že pachatel se nebude rozpakovat násilí za účelem zmocnění se daných věcí použít. Soud v daném případě rovněž zvažoval, zda se o výhrůžku nutnou ke kvalifikaci jednání dle § 173 trestního zákoníku skutečně jednalo, když si pachatelé prodavačky vůbec nevšimli, a zda lze ještě v tomto případě o nevyslovené výhrůžce uvažovat, což by znamenalo, že by se jednalo o krádež a nikoli o loupež, nicméně přiklonil se k názoru, že pohrůžka násilím byla obsažena prakticky ve všem, čím se pachatelé na místě činu projevovali – zřejmým odhodláním dosáhnout svého, tedy zmocnění se šperků, vyplývajícím z jejich rázného a promyšleného chování na prodejně, použitím nástrojů – šroubováku a páčidla, které by bylo možno použít i jako zbraň vůči jiné osobě, i tmavým oděvem zahrnujícím i motorkářskou kuklu a přilbu, které znemožňovaly jejich identifikaci, kteréžto barvy či odstíny bývají spojovány s pácháním trestné činnosti, a zakrytý obličej pachatele zpravidla zesiluje obavy oběti. Ostatně z výpovědi prodavačky K. i vyplynulo, že vystupování obžalovaných na ni očekávaný dojem zanechalo a že jí bylo zřejmé, že násilí vůči ní může být použito. Soud také považuje za prokázané, že použití násilí hrozilo bezprostředně a že prodavačku od něho v případě jejího odporu dělilo pouze několik málo kroků resp. několik málo sekund.
79. Jednání obou obžalovaných logicky také směřovalo ke způsobení škody, přičemž z jejich jednání bylo evidentní, že výši škody se nijak nezabývali a hodlali způsobit škodu, kterou jim okolnosti způsobit dovolí. Pokud by se nedostavili na místo poškození, pokračovali by nepochybně ve vkládání plat se šperky do tašky, než by tato byla plná, příp. dokud by v prodejně šperky byly. Není tedy pochyb o tom, že jednali v přímém úmyslu způsobit minimálně škodu danou hodnotou šperků nalezených v tašce, tedy škodu přesahující hranici 1 milionu. Ke způsobení škody však nedošlo vzhledem k okolnostem na vůli obžalovaných nezávislých, když jim v odnesení tašky

zabránil poškozený M. na počátku ve spolupráci s druhým poškozeným, který jim znemožnil s taškou opustit prodejnu, takže šperky se ještě nedostaly z dispozice obchodní firmy do dispozice obžalovaných, což znamená, že v tomto směru jejich jednání zůstalo ve fázi pokusu ve smyslu § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Znaky skutkové podstaty pokusu zločinu loupeže dle § 21 odst. 1 - § 173 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku, kdy odstavec 2 písmeno c) představuje způsobení značné škody (tedy škody v rozmezí 500 tisíc až 5 milionů korun), tedy naplnili oba obžalovaní, neboť oba znamenali pro poškozenou pohružku bezprostředního násilí a jednání obou také bezprostředně směřovalo ke způsobení značné škody. Soud ještě pro úplnost uvádí, že obžalovaní takto jednali jako spolupachatelé ve smyslu § 23 trestního zákoníku, kteroužto skutečnost však neuvedl ve výroku rozsudku, neboť tento údaj nepovažuje za nutný. Spolupachatelství není znakem trestného činu, z hlediska soudního rozhodnutí nemá na nic vliv, přičemž fakt, že pachatelé jednali společně, dostatečně vyplývá z popisu skutku. (Kromě toho se ani nejedná o údaj, který by se sděloval rejstříku trestů a který by tedy býval v rejstříku uváděn.)

80. Specifikem projednávané trestné činnosti z hlediska její právní kvalifikace pak bylo, že obžalovaný M.Z. již pouze sám naplnil ještě jeden znak daného trestného činu, když výstřelem do nohy poškozeného M. tomuto způsobil těžkou újmu na zdraví a úderem do skleněné výplně dveří způsobil poranění očí poškozeného T.. Uvedený charakter způsobeného poškození zdraví u obou poškozených (tedy těžká újma na zdraví) vyplývá kromě samotné povahy újmy (vnímáno laicky) také ze znaleckého posudku znalce dr. Dobiáše i z délky doby, po kterou byli poškození výrazně omezeni v obvyklém způsobu, jakož i z faktu, že oběma poškozeným zůstanou po útoku obžalovaného trvalé následky (na čemž nic nemění fakt, že nejsou našťastí takové povahy, aby život poškozených ovlivňovaly zásadním způsobem, i když především u poškozeného M. lze považovat určité omezení pohybu za životní komplikaci, která bude kvalitu života do jisté míry ovlivňovat). Obžalovaný Z. tedy také naplnil znak trestného činu popsany v odstavci 2 písm. b) § 173 trestního zákoníku, přičemž na rozdíl od způsobení značné škody tento následek již byl dokonán. Pro upřesnění je ještě třeba uvést, že v případě použití střelné zbraně lze hovořit o úmyslu přímém ve vztahu k poranění M., to vyplývá již z povahy použité zbraně, v případě poškozeného T. již situace tak jednoznačná není, nicméně i v tomto případě musel být obžalovaný alespoň srozuměn s tím, že může poškozenému způsobit poškození zraku, neboť pokud rozbil sklo v těsné blízkosti obličeje poškozeného, nepochybně si dokázal představit, k čemu může takové jednání vést. Způsobení těžké újmy na zdraví u poškozených pak vede k poněkud neobvyklé situaci, kdy jediný skutek či jediný útok pachatele je kvalifikován jako zločin (loupeže) dílem dokonáný a dílem nedokonáný, resp. zůstavší ve stadiu pokusu, jak se uvádí ve výroku, dle tamtéž uvedeného ustanovení trestního zákoníku. Pro úplnost je třeba uvést, že tato právní kvalifikace byla použita pouze u obžalovaného Z. proto, že nebylo prokázáno, že by se obžalovaní před spácháním trestné činnosti např. dohodli na tom, že v případě odporu či nějaké překážky použije obžalovaný Z. zbraň tak, jak ji použil, a že by tedy obžalovaný S. byl se způsobením újmy na zdraví poškozeným srozuměn. Z jeho prokopnutí skleněné výplně dveří v jejich spodní části je spíše zřejmé, že tento obžalovaný takto neuvažoval, neboť takováto jeho reakce byla spíše projevem jeho bezradnosti za dané situace, neboť kopnutí do dveří v jejich spodní části nemohlo mít na nic vliv, především ne pak na otevření dveří. V jednání obžalovaného Z. lze tedy spatřovat exces, který nemůže být pokryt zaviněním také spoluobžalovaného.
81. Oba obžalovaní svým jednáním ještě naplnili také znaky přečinu poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, když poškodili cizí věc, tedy vybavení prodejny a některé šperky, a takto způsobili škodu nikoli nepatrnou, tedy škodu přesahující hranici 5 tisíc korun.

Úvahy o trestu:

82. Při úvaze o trestu přihlížel soud ke všem hlediskům uvedeným v ustanovení § 38 odst. 1, § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku, tedy jednak k obecné tezi, že trestní sankce je nutno ukládat s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a poměrům pachatele, jednak ke konkretizaci této teze, dle níž jsou povaha a závažnost trestného činu určovány především významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou. Z tohoto hlediska lze konstatovat, že obžalovaní porušili významný společenský zájem chráněný trestní zákoníkem, tedy jednak zájem na ochraně osobní svobody trestnou činností postižené osoby, jednak zájem na ochraně majetku poškozených, přičemž již pouze z kumulace těchto dvou objektů trestného činu vyplývá, že jejich jednání vykazuje poměrně vysokou míru společenské škodlivosti, když koneckonců tato míra vyplývá již ze stanovené trestní sazby, která vyjadřuje, jak tuto míru společenské škodlivosti jednání obžalovaných vnímá zákonodárce. Obžalovaný Z. pak navíc porušil i další značně významný společenský zájem na ochraně zdraví každého jednotlivce, kterému ochranu speciálně poskytuje znak uvedeného trestného činu uvedený pod písmenem b) odst. 2 § 173 trestního zákoníku. Ve vztahu k dalším uvedeným hlediskům není nutno mít za to, že by závažnost jednání obžalovaných nějak převyšovala obvyklou míru závažnosti u takového druhu trestné činnosti. Příčinu spáchání popsané trestné činnosti nelze samozřejmě spatřovat v ničem jiném než ve snaze obohatit se na úkor poškozeného subjektu, příp. ve snaze napomoci jinému k obohacení se, když – jak již bylo řečeno – účast obžalovaného S. měla podle přesvědčení soudu spíše pomocný charakter (ne však ve smyslu účastenství). Na toto téma ještě soud dodává, že akceptoval argument S., dle něhož tento neměl důvod majetkovou trestnou činností páchat, neboť finanční problémy neměl. Soud pak dodává, že je neměl na rozdíl od spoluobžalovaného, proti němuž bylo vedeno několik exekucí, což nepochybně ohrožovalo i chod firmy, a to je již poměrně silný motiv ke spáchání majetkové trestné činnosti. Lze již pouze spekulovat o tom, jakou měl obžalovaný Z. představu o zpeněžení odcizených šperků.
83. Oběma obžalovaným tedy byly ukládány tresty v rámci trestní sazby stanovené v rozmezí 5 - 12 let, z čehož bylo zřejmé, že ukládané tresty budou mít povahu represivní, tedy že budou spojeny s odnětím osobní svobody, neboť pro ukládání trestu pod spodní hranicí trestní sazby, jehož výkon by ještě bylo případně možné podmíněně odložit, nebyl důvod, neboť předmětná trestná činnost žádné mimořádné okolnosti, které by takový postup umožňovaly, nevykazovala. Pokud se jedná o okolnosti obžalovaným polehčující či přitěžující, lze mezi prvně uvedené zařadit bezúhonnost obou obžalovaných (trestní stíhání vedené proti Z. pro skutek, k němuž ho navedl S. – viz výše – bylo podmíněně zastaveno), okolnosti obžalovaným přitěžující na straně obžalovaných soud neshledal s výjimkou snad faktu, že se dopustili více trestných činů, tedy i poškození cizí věci, kterýžto moment však soud považuje spíše za formální a téměř se blížíci faktické konzumpci.
84. Za dané situace tedy dospěl soud k závěru, že v případě obžalovaného Z. lze za přiměřený považovat trest bližící se polovině trestní sazby, v případě obžalovaného S. pak dospěl k závěru, že tomuto lze uložit trest i na samé spodní hranici trestní sazby; rozdíl v míře společenské škodlivosti jednání jednotlivých obžalovaných podle názoru soudu odůvodňuje také rozdíl mezi výměrami ukládaných trestů. Oba obžalovaní pak byli pro výkon trestu zařazeni do věznice s ostrahou, jak vyplývá z citovaného ustanovení trestního zákoníku, které rozlišuje pouze dva typy věznice, tedy především věznici s ostrahou, kam bývají zařazeni všichni obžalovaní, kterým nebyl uložen výjimečný trest.
85. Závěrem této pasáže ještě soud dodává, že obžalovaným nebyl uložen státním zástupcem navrhovaný trest propadnutí věci, tedy na místě činu nalezených věcí – tašky, páčidla, rukojeti páčidla a šroubováku, a to proto, že trest propadnutí věci lze uložit pouze tehdy, jedná-li se o věci náležející pachateli. Z povahy dané věci pak logicky vyplývá, že soudu není známo, komu uvedené

věci patří. To, že obžalovaný Z. použil šroubovák či páčidlo, ještě neznamená, že mu tyto věci skutečně patřily.

Rozhodnutí o náhradě škody:

86. Oba obžalovaní svým společným jednáním způsobili škodu poškozené společnosti provozující prodejnu šperků, a proto byli také oba společně a nerozdílně zavázáni k náhradě škody této společnosti způsobené jí poškozením zařízení prodejny a několika šperků, které již nelze vrátit do prodeje. Výši způsobené škody - 37.582 Kč - vyčíslila poškozená A.S., přičemž soud neměl důvod o objektivitě tohoto vyčíslení pochybovat, když bylo doloženo i některými doklady o opravě prodejny.
87. Další škody již způsobil svým jednáním obžalovaný Z. sám, a to jednak poškozeným M. a T., kterým ublížil na zdraví nezávisle na spoluobžalovaném, a jednak také Zdravotní pojišťovně ministerstva vnitra ČR, která vynaložila náklady na jejich léčení. Lze konstatovat, že výše způsobené škody byla poškozenými spolehlivě doložena; poškozený M. soudu předložil znalecké ohodnocení bolestného a ztížení společenského uplatnění – 316.507 Kč, bolestné v případě poškozeného T. činí dle znaleckého posudku 74.489 Kč a konečně zdravotní pojišťovna soudu doložila přehled jednotlivých léčebných úkonů včetně jejich vyčíslení.
88. Předpokladem pro rozhodnutí o povinnosti obžalovaných zaplatit náhradu způsobené škody bylo prokázání přímé příčinné souvislosti mezi trestnou činností obžalovaných a vznikem škody.

Poučení:

Proti všem výrokům tohoto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Poškozený může odvoláním rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo proto, že takový výrok nebyl učiněn. Poškozený může požádat o vyrozměnění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, žádost se podává u tohoto soudu.

Odvolání musí být do 8 dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Jestliže odvolání nespĺňuje náležitosti obsahu odvolání, může být odvolacím soudem odmítnuto.

Zlín 6. února 2019

JUDr. Jiří Dufek v. r.
předseda senátu